

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
พฤษภาคม 2556

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ

พฤษภาคม 2556

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
พฤษภาคม 2556

นิตากานต์ ผโลดม. (2556). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ. สารนิพนธ์ ศ.ม.

(เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์ ดร.รัชพันธุ์ เชนจิตร.

สารนิพนธ์เรื่องนี้มี ความมุ่งหมาย คือ 1) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่คาดว่าจะส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบด้วย ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ข้อมูลที่นำมาศึกษาครั้งนี้เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544-2555 ทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณด้วยแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ โดยใช้เครื่องมือทางสถิติ ประกอบด้วย การวิเคราะห์สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Analysis) การวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Analysis) และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) และประมาณค่าวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square)

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ในระหว่างปี พ.ศ.2544-2553 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีค่าต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล แต่ปี พ.ศ.2555 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีค่าสูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเปลี่ยนแปลงไปมากกว่าอัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทำให้แรงงานมีอำนาจซื้อสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นมากกว่าราคาสินค้าและบริการที่ปรับตัวสูงขึ้น

2. ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 ร้อยละ 95 และร้อยละ 99 ตามลำดับ แต่ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องจากบางปีภาวะเศรษฐกิจหดตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงลดลง แต่รัฐบาลยังคงมีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้น เพื่อช่วยเหลือแรงงานผู้มีรายได้น้อยให้สามารถดำรงชีพได้

A STUDY OF THE FACTORS EFFECTING TO THE MINIMUM WAGE RATE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Economic Degree in Managerial Economic
at Srinakharinwirot University

May 2013

Nisakan Palodom. (2013). *A Study of The Factors Effecting to The Minimum Wage Rate*.

Master Project, M. Econ. (Managerial Economic), Bangkok: Graduate College,
Srinakharinwirot University. Project Advisor: Dr. Ratchapan Choiejit.

The objectives of this master's project were 1) to study the change of the average minimum wage rate in money terms in Bangkok and its vicinity and the average minimum wage rate in real terms in Bangkok and its vicinity 2) to study the factors have had an effect on the average minimum wage rate in money terms in Bangkok and its vicinity, accordingly analyzed as determinants are the three factors consist of the Bangkok and its vicinity consumer price index labor productivity index and food and drink product industry labor productivity index and real gross domestic product. This master's project was employed annual secondary data during 2001-2012. Descriptive and quantitative statistics were used to analyzed in term of the simple correlation, the simple regression and the multiple regression.

The result revealed that

1. During 2001-2010 the average minimum wage rate in money terms in Bangkok and its vicinity was lower than the average minimum wage rate in real terms but in 2012 the average minimum wage rate in money terms in Bangkok and its vicinity was higher than the average minimum wage rate in real terms due to the growth rate of the average minimum wage rate in money terms in Bangkok and its vicinity change more than the growth rate of the Bangkok and its vicinity consumer price index, Labors had more purchasing power to consume goods and services increased more than the price of goods and services rise.

2. Labor productivity index, consumer price index in Bangkok and its vicinity, labor productivity index in food and drink product industry had positively correlated with the average minimum wage rate in money terms in Bangkok and its vicinity at a statistically significant level of reliability at 90 percent, 95 percent and 99 percent. But the real gross domestic product had inversely correlated with the average minimum wage rate in money terms in Bangkok and its vicinity. Since some years of economic recession, real gross domestic product decreased but the government still raised the minimum wage to maintain purchasing power.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง จากอาจารย์ ดร.รัชพันธุ์ เสงยจิตร อาจารย์ที่ปรึกษาการทำสารนิพนธ์ซึ่งท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำปรึกษา ติดตาม ตรวจสอบและแก้ไขสารนิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.รัชพันธุ์ เสงยจิตร อาจารย์ ประภาพร เฟื่องฟูสกุล และ อาจารย์ ดร.อดุลย์ ศุภันท์ กรรมการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ทุกท่านได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่ายิ่งเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ ตลอดจนให้ความกรุณาในการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากที่สุด ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่แจ่มจันทร์ ผลัดม ที่ให้การสนับสนุนในการวิจัย และทุกคนในครอบครัวที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้วิจัยมาโดยตลอด รวมถึงเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ตลอดจนบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน

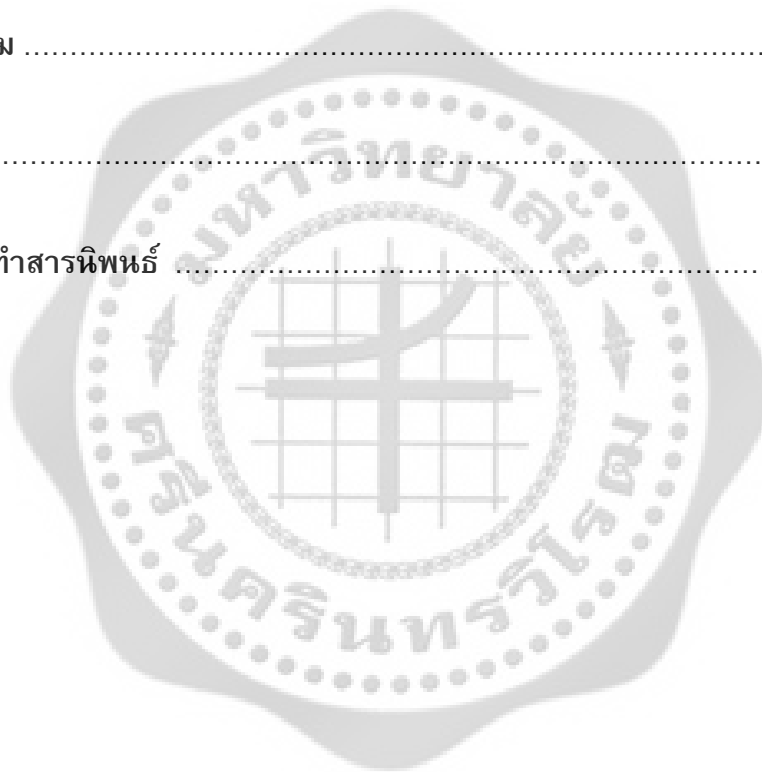
นิศากานต์ ผลัดม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	9
ความสำคัญของการวิจัย	9
ขอบเขตการวิจัย	9
ตัวแปรที่ศึกษา	10
นิยามศัพท์เฉพาะ	11
กรอบความคิดในการวิจัย	12
สมมติฐานในการวิจัย	12
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
ระบบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของไทย	13
แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาศึกษา	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
3 วิธีดำเนินการวิจัย	47
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	48
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	52
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	75
สังเขป ความมุ่งหมาย สมมติฐาน	75
วิธีดำเนินการวิจัย	76

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	77
อภิปรายผล	78
ข้อเสนอแนะ	80
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	80
บรรณานุกรม	81
ภาคผนวก	84
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	104

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เศรษฐกิจไทย ปีพ.ศ. 2553 – 2555	2
2 อัตราขยายตัวสาขาอุตสาหกรรม ปีพ.ศ. 2553 – 2555	2
3 การจ้างงานจำแนกตามสาขาการผลิต	3
4 อัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ปีพ.ศ. 2553 – 2555	4
5 การขึ้นค่าแรงในภาคอุตสาหกรรม	5
6 ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป จำแนกตามภาคและจังหวัดปีพ.ศ. 2553 – 2555	7
7 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จำแนกตามจังหวัดและวันที่มีผลบังคับใช้	8
8 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ราคาปีฐาน พ.ศ. 2554 และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยแท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ราคาปีฐาน พ.ศ. 2554	58
9 ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	60
10 ผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	61
11 ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม	63
12 ผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม	63
13 การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตโนมัติอันดับที่ 1 สำหรับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม	64
14 ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม	66
15 ผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม	67

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงิน ของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่ แท้จริง	68
17 ผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัว เงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่ แท้จริง	69
18 การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตโนมัติอันดับที่ 1 สำหรับ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง	70
19 ผลการวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่ เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	71
20 การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตโนมัติอันดับที่ 1 สำหรับตัวแปร อิสระ	72

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการศึกษาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ	12
2 เส้นมูลค่าผลผลิตเพิ่มและอัตราค่าจ้าง	15
3 ผลของการใช้ค่าแรงขั้นต่ำ	17
4 แบบจำลองกำหนดรายได้ประชาชาติของเคนส์	18
5 กระบวนการเงินเฟ้อที่เกิดจากอุปสงค์รวม	20
6 กระบวนการเงินเฟ้อที่เกิดจากต้นทุนการผลิต	21
7 การแจกแจงของ Durbin – Watson	56
8 การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและ ปริมณฑล	59

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยได้เริ่มใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2504 ซึ่งแผนพัฒนาในฉบับที่ 1-2 (พ.ศ. 2504-2514) ได้เน้นหนักในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม และได้มีการลงทุนด้านปัจจัยพื้นฐานต่างๆ เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรม ตลอดจนมีการตราพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนขึ้นในปี พ.ศ. 2505 อุตสาหกรรมจึงมีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง แรงงานจากภาคเกษตรกรรมได้มีการเคลื่อนย้ายเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานไร้ฝีมือ รัฐบาลเห็นถึงความสำคัญและคุณค่าของแรงงานที่จำเป็นจะต้องมีหลักประกันเบื้องต้นแก่แรงงานเมื่อแรกเข้าทำงาน รัฐบาลจึงได้ออกกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำใช้บังคับแก่ นายจ้างในภาคอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมและบริการ ประกาศครั้งแรกโดยกระทรวงมหาดไทย เมื่อปี พ.ศ. 2516 และเป็นการบังคับเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ ปทุมธานี และนนทบุรี โดยกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละ 12 บาท ต่อจากนั้นมาก็มีประกาศอัตราค่าจ้างขั้นต่ำต่อเนื่องมาตลอดและอัตราค่าจ้างเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งการกำหนดค่าจ้างเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการค่าจ้างซึ่งเป็นองค์กรไตรภาคีประกอบด้วยผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายละ 5 คนเท่ากัน ในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำนั้น คณะกรรมการค่าจ้างได้พิจารณาข้อเท็จจริงและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 87 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2551 คือ อัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับอยู่ ดัชนีค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อ มาตรฐานการครองชีพ ต้นทุนการผลิต ราคาของสินค้าและบริการ ความสามารถของธุรกิจ ผลผลิตภาพแรงงาน ผลผลิตทั้งหมดมวลรวมของประเทศ และสภาพเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งคณะกรรมการค่าจ้างได้กระจายอำนาจการพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไปยังภูมิภาคโดยได้แต่งตั้งคณะกรรมการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกรุงเทพมหานครและอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด รวม 76 คณะ เป็นองค์กรไตรภาคีเช่นเดียวกับคณะกรรมการค่าจ้างเพื่อทำหน้าที่เสนออัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละพื้นที่มากยิ่งขึ้น

ในสมัยรัฐบาลนายกรัฐมนตรีนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้ประกาศนโยบายรัฐบาลด้านเศรษฐกิจให้มีการดำเนินการกระจายรายได้ให้เป็นธรรมให้แก่คนส่วนใหญ่ของประเทศ และให้เศรษฐกิจเติบโตในอัตราสูงอย่างมีเสถียรภาพ ก่อให้การขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน มีการจ้างงานเต็มที่ ระดับราคามีเสถียรภาพ ดำเนินการให้แรงงานมีรายได้ไม่น้อยกว่าวันละ 300 บาท 7 จังหวัดนาร่อง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร และนครปฐม เมื่อวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2555 และอีก 70 จังหวัด จะทยอยปรับขึ้นเป็น 300 บาทต่อวัน เมื่อวันที่

1 มกราคม พ.ศ. 2556 ได้ประกาศขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นเงินวันละ 300 บาท ทุกจังหวัดทั่วประเทศ เพื่อลดความเหลื่อมล้ำ ให้ได้รับค่าจ้างที่เหมาะสมและเป็นธรรม

ตาราง 1 เศรษฐกิจไทยปี พ.ศ. 2553 – 2555

	(ร้อยละ)		
ร้อยละการเปลี่ยนแปลงเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา	ปี 2553	ปี 2554	ปี 2555
อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ			
GDP (ณ ราคาคงที่ ,ร้อยละ)	7.8	0.1	6.4
การบริโภครวม (ณ ราคาคงที่ ,ร้อยละ)	5.1	1.3	6.7
- ภาคเอกชน (ณ ราคาคงที่ ,ร้อยละ)	4.8	1.3	6.6
เงินเฟ้อ (ร้อยละ)			
- ดัชนีราคาผู้บริโภค	3.3	3.8	3.0

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). *Economic Outlook*. หน้า 1.

ตาราง 2 อัตราขยายตัวสาขาอุตสาหกรรม ปี พ.ศ. 2553 – 2555

	(ร้อยละ)		
ประเภทอุตสาหกรรม	2553	2554	2555
อุตสาหกรรมเบา	0.9	-1.4	-1.2
อุตสาหกรรมวัตถุดิบ	7.5	-0.5	5.2
อุตสาหกรรมสินค้าทุนและเทคโนโลยี	21.1	-7.7	13.1
อุตสาหกรรมรวม	13.9	-4.3	7.0

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). *Economic Outlook*. หน้า 1.

การจ้างงานในปี 2555 มีการจ้างงาน 38.90 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 1.3 สาขาอุตสาหกรรม มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นจำนวน 246,293 คน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.6 สอดคล้องกับการขยายตัวของผลผลิตอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน ซึ่งการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นในสาขาดังกล่าวส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคบริการที่มีการจ้างงาน สาขา โรงแรมและภัตตราคาร และสาขาค้าส่งและค้าปลีก ที่มี

การจ้างงานลดลงร้อยละ 1.3 และ 1.1 ตามลำดับ ตลาดแรงงานยังตึงตัวต่อเนื่อง ธุรกิจทุกภาคส่วนประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานทั้งมีฝีมือและไร้ฝีมือ ส่งผลให้ธุรกิจส่งออกยังคงรักษาการจ้างงาน ยกเว้น ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมบางรายในสาขาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ผลิตภัณฑ์เซรามิก ที่ลดแรงงานบางส่วนลง ปี 2555 อัตราการว่างงานอยู่ที่ร้อยละ 0.7

ตาราง 3 การจ้างงานจำแนกตามสาขาการผลิต

(ร้อยละ)

ร้อยละการเปลี่ยนแปลงเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา	2553	2554	2555
การจ้างงานรวม (ร้อยละ 100)	1.0	1.2	1.3
- ภาคเกษตร (ร้อยละ 38.7)	0.5	2.4	3.6
- นอกภาคเกษตร (ร้อยละ 61.3)	1.3	0.4	-0.1
อุตสาหกรรม (ร้อยละ 13.8)	-1.3	1.9	4.6
ก่อสร้าง (ร้อยละ 6.2)	2.2	0.0	3.6
โรงแรมและภัตตาคาร (ร้อยละ 6.6)	1.3	-3.2	-9.6
ค้าส่งและค้าปลีก (ร้อยละ 15.7)	3.0	-3.6	-0.9
จำนวนผู้ว่างงาน (แสนคน)	4.0	2.6	2.6
อัตราการว่างงาน	1.0	0.7	0.7

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). *Economic Outlook*. หน้า 1.

สำหรับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมโดยรวม ปี 2555 เท่ากับ 158.40 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 11.26 ซึ่งสาขาอุตสาหกรรมยานยนต์ และสาขาการผลิตผลิตภัณฑ์จากคอนกรีต ซีเมนต์ และปูนปลาสเตอร์เป็นอุตสาหกรรมที่มีผลิตภาพแรงงานสูงที่สุด แต่ในส่วนของสาขาอุตสาหกรรมฟอกและตกแต่งหนังฟอก และการปั่น การทอ และการแต่งสำเร็จสิ่งทอ มีดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมต่ำที่สุด ลดลงจากปีที่ผ่านมาถึงร้อยละ -13.75 และร้อยละ -10.38 ตามลำดับ ซึ่งตามแผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม พ.ศ. 2551-2555 ได้กำหนดเป้าหมายอย่างหนึ่งที่สำคัญคือ การมีผลิตภาพแรงงานของภาคอุตสาหกรรม (Labor Productivity) ขยายตัวเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพและผลิตภาพ (Productivity) เฉพาะในภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นรากฐานในการเติบโตของผลิตภัณฑ์ประชาชาติที่ยั่งยืน อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศและคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยมีแนวทางในการดำเนินงานคือ การยกระดับความสามารถทักษะแรงงาน (human skill) ทั้งแรงงานที่มีอยู่เดิมและแรงงานที่กำลังเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม

ตาราง 4 อัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ปี พ.ศ. 2553 – 2555

ปี	ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม	ร้อยละการเปลี่ยนแปลง
2553	140.11	7.7
2554	142.37	1.6
2555	158.40	11.26

ที่มา:สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. รายงานรายเดือนดัชนีอุตสาหกรรม.

(2555:17.)

ในภาพรวมอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ของไทยยังคงเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานทักษะต่ำอย่างเข้มข้น (unskill labour intensive) ทั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการเกษตร อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาคการเกษตร เช่น เนื้อสัตว์ นมและผลิตภัณฑ์จากนม เครื่องดื่มและอาหารอื่นๆ และอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น เช่น อุตสาหกรรมเกษตร อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เครื่องหนังและไม้ ภาคการผลิตเหล่านี้ใช้สัดส่วนแรงงานทักษะต่ำประมาณร้อยละ 90 ขึ้นไป ส่วนอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีสูง เช่น เคมี ยาง พลาสติก อุปกรณ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักรและอุปกรณ์ ยานยนต์และชิ้นส่วน ยานยนต์ เหล็ก จะใช้แรงงานทักษะต่ำประมาณ ร้อยละ 80-90 การขึ้นค่าแรงเป็น 300 บาทต่อวันตามนโยบายของรัฐบาล จะส่งผลกระทบต่อกลุ่มอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานทักษะต่ำอย่างเข้มข้น

โดยเฉพาะอุตสาหกรรมอาหาร ที่เป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ เป็นอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลผลิตทางการเกษตร และเป็นแหล่งรองรับแรงงานส่วนใหญ่ของภาคอุตสาหกรรม ทั้งด้านกาสร้างรายได้ สร้างการจ้างงานให้แก่ประเทศ เป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศและจากข้อมูลของกระทรวงพาณิชย์ ในปี พ.ศ 2555 สินค้าอาหารและเกษตรแปรรูป มีมูลค่าการส่งออกคิดเป็น 560,817.5 ล้านบาท มีอัตราการขยายตัวร้อยละ 6.47 เป็นสินค้าส่งออกอันดับที่ 12 ของประเทศ และในสมัยรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้มีจัดทำยุทธศาสตร์ครัวไทยสู่ครัวโลก ที่สนับสนุนอุตสาหกรรมอาหารของประเทศ โดยมีเป้าหมายการส่งออก อาหารไทยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ต่อปี ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานในการผลิตและพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพ แต่ปัจจุบันโรงงานอุตสาหกรรมอาหารกว่าร้อยละ 90 เป็นโรงงานขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งจะมีการจ้างงานแรงงานทักษะแรงงานต่ำจำนวนมาก และค่าแรงในภาคอุตสาหกรรมเกษตรและอาหารที่ผ่านมายังมีและค่าจ้างแรงงานยังต่ำกว่า 300 บาทต่อวัน

ตาราง 5 การขึ้นค่าแรงในภาคอุตสาหกรรม

ภาคอุตสาหกรรม	ระดับทักษะ แรงงาน	สัดส่วน แรงงาน	ค่าแรงเฉลี่ย	ค่าแรงเฉลี่ย	ค่าแรงเพิ่มขึ้น
			ก่อนขึ้น ค่าจ้างขั้นต่ำ (บาทต่อวัน)	หลังขึ้น ค่าจ้างขั้นต่ำ ต่ำ (บาทต่อ วัน)	
เกษตร	ทักษะสูง	0.7	666	674	1.2
	ทักษะต่ำ	99.3	210	327	55.4
เนื้อสัตว์	ทักษะสูง	13.5	634	649	2.2
	ทักษะต่ำ	86.5	236	315	33.5
นมและผลิตภัณฑ์จากนม	ทักษะสูง	8.0	377	401	6.3
	ทักษะต่ำ	92.0	339	370	9.0
เครื่องดื่ม	ทักษะสูง	9.6	1227	1234	0.6
	ทักษะต่ำ	90.04	288	353	22.9
อาหารอื่นๆ	ทักษะสูง	10.2	483	506	4.8
	ทักษะต่ำ	89.80	468	557	19.2
สิ่งทอ	ทักษะสูง	8.6	462	477	3.2
	ทักษะต่ำ	91.1	215	315	46.3
เครื่องนุ่งห่ม	ทักษะสูง	3.6	625	629	0.6
	ทักษะต่ำ	96.4	214	316	47.7
เครื่องหนัง	ทักษะสูง	7.5	532	542	1.8
	ทักษะต่ำ	92.5	260	332	27.9
ไม้	ทักษะสูง	3.3	740	763	3.1
	ทักษะต่ำ	96.7	220	328	49.3
กระดาษและ การพิมพ์	ทักษะสูง	23.9	881	884	0.3
	ทักษะต่ำ	76.1	932	985	5.7
เคมี ยางและ พลาสติก	ทักษะสูง	18.3	1213	1218	0.4
	ทักษะต่ำ	81.7	285	342	20.0
อุปกรณ์ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์	ทักษะสูง	11.4	810	814	0.4
	ทักษะต่ำ	88.6	273	327	20.0

ตาราง 5 (ต่อ)

ภาคอุตสาหกรรม	ระดับทักษะ แรงงาน	สัดส่วน แรงงาน	ค่าแรงเฉลี่ย	ค่าแรงเฉลี่ย	ค่าแรงเพิ่มขึ้น
			ก่อนขึ้น ค่าจ้างขั้นต่ำ (บาทต่อวัน)	หลังขึ้น ค่าจ้างขั้นต่ำ (บาทต่อ วัน)	
เครื่องจักรกล	ทักษะสูง	15.9	709	716	1.0
และอุปกรณ์	ทักษะต่ำ	84.1	295	342	15.9
ยานยนต์และ	ทักษะสูง	15.1	825	843	2.1
ชิ้นส่วนยานยนต์	ทักษะต่ำ	84.9	291	340	16.8
เหล็ก	ทักษะสูง	14.0	779	779	0.0
	ทักษะต่ำ	86.0	315	360	14.2

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. (2555). รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการเพิ่มขีดความสามารถภาคอุตสาหกรรมภายใต้นโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศของไทย (ระยะที่ 3). หน้า 179.

สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้รายงานภาวะเศรษฐกิจไทยปี พ.ศ. 2555 การใช้จ่ายภาคครัวเรือนทั้งปี 2555 ขยายตัวร้อยละ 6.6 แรงตัวจากปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 1.3 โดยเป็นการขยายตัวของการใช้จ่ายซื้อสินค้าคงทนเพิ่มขึ้นร้อยละ 31.3 สอดคล้องกับการเพิ่มขึ้นของการจำหน่ายรถยนต์นั่งและการจำหน่ายรถจักรยานยนต์ สินค้ากึ่งคงทนร้อยละ 4.2 สินค้าไม่คงทนร้อยละ 4.5 การขยายตัวสูงในไตรมาสสุดท้ายของการใช้จ่ายภาคครัวเรือน นั้นมาจากปัจจัยสนับสนุน จากจำนวนผู้ใช้สิทธิ์จากมาตรการคืนภาษีรถยนต์คันแรก การเพิ่มขึ้นของรายได้ครัวเรือนตามค่าแรงขั้นต่ำที่ปรับตัวเพิ่มขึ้น ตลอดจนการว่างงานที่ยังอยู่ในระดับต่ำและการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และอัตราดอกเบี้ยที่ยังอยู่ในระดับต่ำและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวการบริโภคสินค้าคงทน อัตราเงินเฟ้อทั่วไปเท่ากับร้อยละ 3 ชะลอลงจากปีก่อนที่อยู่ที่ร้อยละ 3.8 เป็นผลมาจากการลดลงของราคาอาหารสด โดยดัชนีราคาในหมวดอาหารและเครื่องดื่มเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.9 และมีโชอาหารและเครื่องดื่ม เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.9

ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของประเทศปี 2555 สูงขึ้นจากปี 2554 ร้อยละ 3.02 (ปี 2554 สูงขึ้นจากปี 2553 ร้อยละ 3.81) เป็นการสูงขึ้นโดยเฉลี่ยชะลอตัวลง เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศได้รับผลกระทบต่อเนื่องจากภาวะอุทกภัยช่วงปลายปี 2554 ทำให้ภาวะเศรษฐกิจ

เริ่มฟื้นตัว และผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลกจากวิกฤตยูโรโซนและภัยพิบัติในประเทศญี่ปุ่น ทำให้เงินเพื่อขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.39 (ไตรมาส 4/2554 ขยายตัวร้อยละ 3.97) ขณะที่ ภาครัฐบาลมีมาตรการกระตุ้นภาวะเศรษฐกิจเพื่อเป็นการเร่งการใช้จ่ายภายในประเทศ โดยมีการ กระตุ้นด้านการบริโภคและการปรับโครงสร้างรายได้ประชาชน จากนโยบายปรับเพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน การปรับเงินเดือนข้าราชการปริญญาตรีแรกเข้าเดือนละ 15,000 บาท และนโยบาย การรับจ่านำสินค้าเกษตรเพื่อเพิ่มรายได้เกษตรกร ส่งผลให้อัตราเงินเพื่อขยายตัวในไตรมาสที่ 2 และ 3 ร้อยละ 2.52 และ 2.93 ตามลำดับ ขณะที่ไตรมาสที่ 4 อัตราเงินเพื่อขยายตัวร้อยละ 3.23 โดยแรงกดดันเงินเฟ้อที่อ่อนตัวลงจากราคาสินค้าอุปโภคบริโภคที่เริ่มเข้าสู่ภาวะปกติตามมาตรการ ดูแลและตรึงราคาสินค้า รวมถึงการนำเข้าสินค้าทดแทนที่จำเป็นต่อการครองชีพของประชาชน ประกอบกับราคาน้ำมันดิบในตลาดโลกโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่มากนัก ในช่วงระยะต้นไตรมาสและ ปรับตัวสูงขึ้นปลายไตรมาสเนื่องจากการเข้าสู่เทศกาลเฉลิมฉลองปีใหม่ ทำให้อัตราเงินเฟ้อเร่งตัว ขึ้นเล็กน้อย

ตาราง 6 ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป จำแนกตามภาคและจังหวัด พ.ศ. 2553– 2554

ปี	ทั่วประเทศ	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาค	
					ตะวันออก	ภาคใต้
					เชียงใหม่	
2553	96.33	96.46	96.61	95.65	96.30	95.96
2554	100.62	100.64	100.7	100.56	100.1	101.03
2555	103.02	103.15	102.74	102.84	102.48	103.59

ที่มา: สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า. (2555).

ตาราง 7 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จำแนกตามจังหวัดและวันที่มีผลบังคับใช้ ปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2555

จังหวัด	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ					
	1 ม.ค. 2553		1 ม.ค. 2554		1 เม.ย. 2555	
	ร้อยละ		ร้อยละ		ร้อยละ	
	ค่าจ้าง	เปลี่ยนแปลง	ค่าจ้าง	เปลี่ยนแปลง	ค่าจ้าง	เปลี่ยนแปลง
กรุงเทพมหานคร	206	1.48	215	4.37	300	39.53
จังหวัดปริมณฑล 5						
จังหวัด ได้แก่						
นครปฐม	205	0.99	215	4.88	300	39.53
นนทบุรี	205	0.99	215	4.88	300	39.53
ปทุมธานี	205	0.99	215	4.88	300	39.53
สมุทรปราการ	206	1.48	215	4.37	300	39.53
สมุทรสาคร	205	0.99	215	4.88	300	39.53

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการค่าจ้าง. (2555). ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่องอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ 7).

จากสภาพเศรษฐกิจ ภาวะอุตสาหกรรม ในปี พ.ศ. 2555 ที่เฟื่องฟูขึ้นจากเหตุการณ์อุทกภัยและภาวะเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัว การจ้างงานในปี พ.ศ. 2555 และนโยบายการปรับค่าจ้างขั้นต่ำของรัฐบาลที่มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัดภูเก็ตอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไว้วันละ 300 บาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 39.7 กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร และ นครปฐม ปรับเพิ่มขึ้นร้อยละ 39.5 ส่วนจังหวัดที่เหลือ 70 จังหวัด ปรับเพิ่มขึ้นเป็นวันละ 300 บาท คิดเป็นเพิ่มขึ้นร้อยละ 39.5 ของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัดในปี 2554 โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2556 ซึ่งที่ผ่านมากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำนั้นคณะกรรมการค่าจ้าง และ คณะกรรมการค่าจ้างจังหวัด จะพิจารณาข้อเท็จจริงและหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานให้สอดคล้องเหมาะสม ตามสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละพื้นที่ ทำให้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทยที่ประกาศใช้จะมีความแตกต่างกันในแต่ละจังหวัด แต่การเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอย่างก้าวกระโดดที่เริ่มบังคับใช้ในปี พ.ศ.2555 และในปี 2556 จะใช้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเท่ากันทุกจังหวัดทั่วประเทศ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องศึกษาว่าดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ จะส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544-2555
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งปัจจัยที่คาดว่าจะส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ประกอบด้วย ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง
2. เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในระดับจังหวัด ใช้เป็นข้อมูลประกอบการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในอนาคตให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและภาวะอุตสาหกรรม
3. เพื่อให้ผู้ประกอบการและหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่พัฒนาผลิตภาพและทักษะของแรงงาน ใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนเพิ่มผลิตภาพแรงงานให้เหมาะสมกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เพิ่มขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

1. การศึกษาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามประกาศของคณะกรรมการค่าจ้าง ในท้องที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลได้แก่ จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดสมุทรปราการ และจังหวัดสมุทรสาคร ใช้ข้อมูลแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) ระหว่าง ปี พ.ศ. 2544 – 2555 รวมระยะเวลา 12 ปี
2. ผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ใช้ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมเป็นตัวแปรในการศึกษาเนื่องจากดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม เป็นการวัดผลิตภาพแรงงานในระดับมหภาค ซึ่งจะวัดในระดับภูมิภาคพื้นที่และตามประเภทสาขาอุตสาหกรรมและเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบค่าของระดับและอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพได้อย่างชัดเจนและสะท้อนทิศทางของเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม โดยจะวัดดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมในภาพรวมจำนวน 53

อุตสาหกรรม และ ศึกษาดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม (ISIC15) เนื่องจากเป็นสาขาที่มีการใช้แรงงานทักษะต่ำเข้มข้น ใช้ข้อมูลแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) ระหว่าง ปี พ.ศ.2544 – 2555

3. ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ราคาปีฐาน พ.ศ. 2554 ใช้ข้อมูลแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) ระหว่าง ปี พ.ศ.2544 – 2555

4. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ณ ราคาคงที่ ปีฐาน พ.ศ. 2545 ใช้ข้อมูลแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) ระหว่างปี พ.ศ.2544 – 2555 เหตุที่ต้องใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ แทนผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (Gross Provincial Product) เนื่องจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด เริ่มเก็บเมื่อ ปี พ.ศ. 2547และปัจจุบันมีการรายงานข้อมูลถึงปี พ.ศ. 2554 ซึ่งข้อมูลที่มีการจัดทำรายงานไม่สอดคล้องกับระยะเวลาที่ต้องการศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา

การศึกษานี้มุ่งศึกษาเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำใน 3 ด้าน คือ ด้านค่าครองชีพ วัดจากดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป และด้านผลิตภาพแรงงาน วัดจากดัชนีของผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีของผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ วัดจากผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ที่มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น ดังนี้

1.1 ด้านค่าครองชีพ

- ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

1.2 ด้านผลิตภาพแรงงาน

- ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม
- ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

1.3 ด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

- ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (Minimum Wage Rate)** หมายถึง อัตราค่าจ้างที่คณะกรรมการค่าจ้างกำหนดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน(ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2551) และเสนอให้รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

2. **ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม (Labor Productivity Index)** หมายถึง เป็นอัตราส่วนของดัชนีผลผลิตและดัชนีแรงงานซึ่งจะชี้ถึงทิศทางของผลผลิตภาพของแรงงานว่าในระยะเวลาที่เท่ากันนั้น แรงงานภาคการผลิตสามารถผลิตสินค้าได้จำนวนมากขึ้นหรือลดลงเมื่อเทียบกับเดือนฐาน จำนวน 53 อุตสาหกรรม

3. **ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม** เป็นอัตราส่วนของดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และดัชนีแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

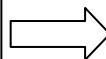
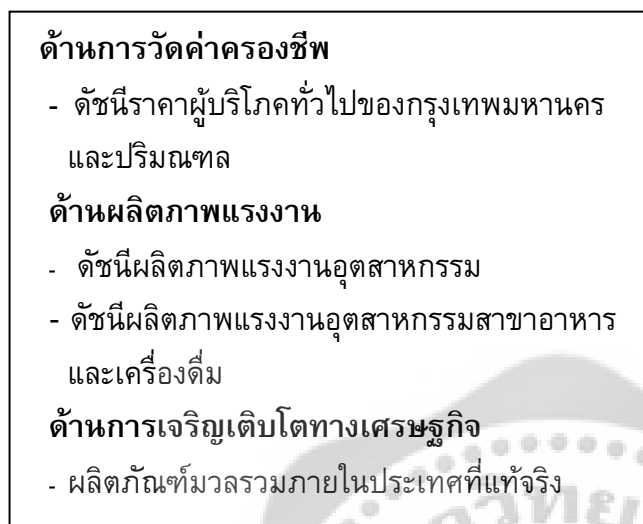
4. **ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป (consumer price index:CPI)** หมายถึง เครื่องวัดการเปลี่ยนแปลงของราคาขายปลีกสินค้าและบริการ ที่ผู้บริโภคจ่ายซื้อเพื่อการบริโภค ณ ตลาด และร้านค้าปลีกในงวดเวลาใดเวลาหนึ่งในจำนวนคงที่เมื่อเปรียบเทียบกับงวดเวลาปีฐาน พ.ศ. 2554

5. **ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล** หมายถึง เครื่องวัดการเปลี่ยนแปลงของราคาขายปลีกสินค้าและบริการ ที่ผู้บริโภคจ่ายซื้อเพื่อการบริโภค ณ ตลาด และร้านค้าปลีกในงวดเวลาใดเวลาหนึ่งในจำนวนคงที่เมื่อเปรียบเทียบกับงวดเวลาปีฐาน เฉพาะผู้บริโภคที่ดำรงครัวเรือน อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

6. **ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริง (Real Gross Domestic Product)** หมายถึง มูลค่าผลผลิตและบริการที่คำนวณขึ้น ณ ราคาคงที่ ในปีฐาน พ.ศ. 2545

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่
เป็นตัวเงินของ
กรุงเทพมหานครและ
ปริมณฑล

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

สมมุติฐานในการวิจัย

1. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลสูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
2. ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง มีความสัมพันธ์กันในทางเดียวกันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ระบบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของไทย
2. แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการศึกษา
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ระบบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของไทย

กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (2554: 71-75) ระบบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของไทย ตามนิยามขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ(International Labor Organization หรือ ILO) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นระบบค่าจ้างที่ช่วยปกป้องแรงงานระดับล่างจากความยากจน (Poverty Safe Net) และสร้างความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจให้แก่แรงงานได้รับประโยชน์ของการพัฒนาและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจไปพร้อมกับกลุ่มเศรษฐกิจอื่นๆ (Fair Wage)

ประเทศไทยเริ่มใช้ระบบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในปี 2515 ตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 โดยให้อำนาจกระทรวงมหาดไทยพิจารณากำหนดค่าจ้างและค่าตอบแทนต่างๆ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยแต่งตั้งให้คณะกรรมการค่าจ้าง(National Wage Committee, NWC) ทำหน้าที่เสนอแนะนโยบายค่าจ้างต่อรัฐบาลและกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำเพื่อประกาศใช้ รูปแบบของ NWC เป็นคณะกรรมการไตรภาคี คือมีผู้แทนจากฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายลูกจ้าง และฝ่ายนายจ้างรวมกันไม่น้อยกว่า 9 คนแต่ไม่เกิน 15 คน NWC ชุดแรกมีกรรมการ 9 คนเป็นผู้แทนจากฝ่ายรัฐบาล 7 คน ขณะที่ผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างมีฝ่ายละ 1 คน จะเห็นได้ว่าฝ่ายรัฐบาลมีเสียงมากในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำในขณะนั้น อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ประกาศใช้ครั้งแรกในปี 2516 อยู่ที่ 12 บาทต่อวัน โดยพิจารณาพื้นฐานตามที่แรงงานสมควรได้รับจากการทำงานและเพียงพอต่อการครองชีพ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำนี้จำกัดการใช้อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครฯ สมุทรปราการ ปทุมธานีและนนทบุรี นับตั้งแต่ปี 2517 เป็นต้นมา อัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีผลบังคับใช้ทั่วประเทศแต่ยังเป็นอัตราเดียวทั่วประเทศ จนกระทั่งเดือนธันวาคม 2544 ได้มีการปรับระบบการกำหนดอัตราขั้นต่ำขึ้นใหม่ โดยแต่งตั้งคณะกรรมการค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด เพื่อพิจารณาอัตราค่าจ้างในจังหวัดของตน โดยนำเอาปัจจัยเกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละจังหวัด เข้ามาพิจารณา เช่นค่าครองชีพ ผลประกอบการของนายจ้าง ประสิทธิภาพการทำงานของลูกจ้าง

นอกจากนี้รัฐบาลได้ออก พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 (และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม 2551) ซึ่งมีกรอบการกำหนดและบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการค่าจ้างอย่างชัดเจน รวมทั้งให้อำนาจคณะกรรมการค่าจ้างแต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อทำหน้าที่ให้ความเห็นเรื่องค่าจ้างได้ตาม

ความเหมาะสม ปัจจุบันรูปแบบของคณะกรรมการและคณะกรรมการว่าด้วยการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย แบ่งได้ดังนี้

1. คณะกรรมการค่าจ้าง (National Wage Committee: NWC) เป็นองค์กรไตรภาคีที่แต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีมีปลัดกระทรวงแรงงานเป็นประธาน มีผู้แทนจากฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายนายจ้าง และฝ่ายลูกจ้าง ทำหน้าที่เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายค่าจ้างและรายได้ ให้คำแนะนำเรื่องกำหนด ค่าจ้างและการปรับค่าจ้างประจำปี รวมทั้งกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและการปรับค่าจ้างขั้นต่ำประจำปี รวมทั้งกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำและอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามมาตรฐานฝีมือ

2. คณะอนุกรรมการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด (Provincial Subcommittee on Minimum Wage: PSMW) โดยแต่งตั้งโดยคณะกรรมการค่าจ้างและเป็นองค์กรภาคี มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน ผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง ทำหน้าที่พิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับ ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพ รวมทั้งข้อเท็จจริงทางสังคมและเศรษฐกิจในจังหวัด เพื่อเสนออัตราค่าจ้างขั้นต่ำต่อคณะกรรมการค่าจ้าง

3. คณะอนุกรรมการวิชาการและกลั่นกรอง (Subcommittee on Technical Affairs and Review: STAR) แต่งตั้งโดยคณะกรรมการค่าจ้าง มีผู้แทนจากฝ่ายรัฐบาล ผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง มีหน้าที่กลั่นกรองข้อเสนอของคณะอนุกรรมการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด ก่อนเสนอให้คณะกรรมการค่าจ้างพิจารณาตัดสินใจ

ในการพิจารณาทบทวนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ คณะกรรมการค่าจ้าง ได้กำหนดกรอบแนวทางการพิจารณาไว้ 3 ด้าน คือ

1. ความจำเป็นในการครองชีพของลูกจ้าง โดยเครื่องชี้สำคัญ คือค่าจ้างอื่นๆ ในระบบดัชนีราคาผู้บริโภคและอัตราเงินเฟ้อ และมาตรฐานการครองชีพที่ควรเป็น

2. ความสามารถจ่ายของนายจ้าง โดยดูจากต้นทุนการผลิต ความสามารถของธุรกิจ และผลิตภาพของแรงงาน

3. สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม พิจารณาจากอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สภาพเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมของแต่ละท้องที่ นอกจากนี้ยังคำนึงถึงผลกระทบของการปรับอัตราค่าจ้าง และปัจจัยอื่นที่เห็นสมควร

2. แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการศึกษา

การใช้แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยมีดังนี้

2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับค่าจ้าง

ทฤษฎีค่าจ้างพอยังชีพ (Subsistence Wage Theory)

ชาลิต สละ (2551: 169) ได้กล่าวถึงนักเศรษฐศาสตร์ชาวฝรั่งเศส คือ จากส์ตูร์โก (Jacques Turgot) และ ฟรังซัวส์ เกสเนย์ (Fran ois Quesnay) เป็นผู้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับค่าจ้างพอยังชีพ โดยได้กล่าวถึงค่าจ้างในอุตสาหกรรมมักมีแนวโน้มไปสู่ระดับพอยังชีพเสมอถ้า

ค่าจ้างสูงกว่าระดับนี้ ชนชั้นผู้ใช้แรงงานก็จะเพิ่มจำนวนขึ้น เพราะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แล้วค่าจ้างก็จะค่อย ๆ ลดลงมาสู่ระดับพอยังชีพ แต่ถ้าค่าจ้างต่ำกว่าระดับพอยังชีพ ทำให้ผู้ใช้แรงงานมีความเป็นอยู่อดคัดขัดสน ขาดแคลนอาหาร เจ็บป่วย จำนวนผู้ใช้แรงงานก็จะลดลง จึงจำเป็นต้องเพิ่มค่าจ้างให้สูงขึ้นจนถึงระดับพอยังชีพจึงจะหาคนมาทำงานได้

2.2 ทฤษฎีผลผลิตภาพเพิ่ม (Marginal Productivity Theory)

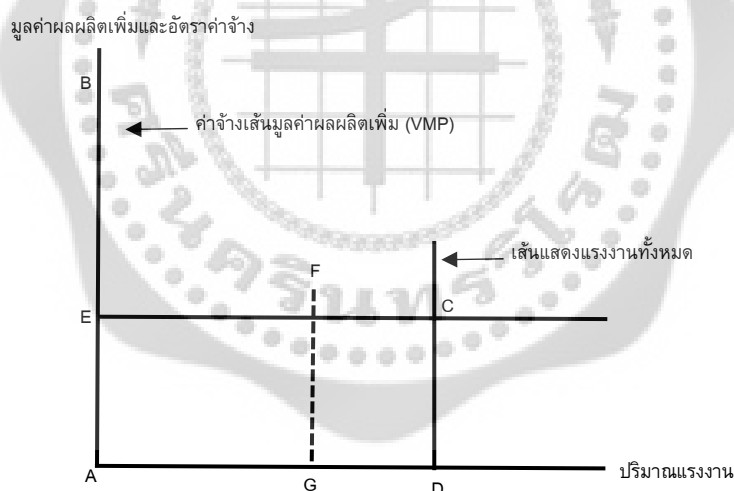
ชาวลิต สละ (2551: 169) ได้กล่าวถึงนักเศรษฐศาสตร์อเมริกัน ชื่อ จอห์น บี คลาร์ก (John B. Clark) เป็นผู้เสนอทฤษฎีผลผลิตภาพ โดยมีข้อสมมติคือ

1. ทั้งตลาดปัจจัยการผลิตและตลาดสินค้ามีการแข่งขันกันอย่างสมบูรณ์ ผู้ใช้แรงงานมีประสิทธิภาพการผลิตเท่าเทียมกัน และสามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี

2. มีการทำงานอย่างเต็มที่

3. ปัจจัยการผลิตมีปริมาณคงที่ และสินค้าประเภททุนมีจำกัด

วิธีการกำหนดอัตราค่าจ้างที่แท้จริงในเศรษฐกิจตามแบบที่ Clark เสนอนั้น พิจารณาได้ตามรูปต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 เส้นมูลค่าผลผลิตเพิ่มและอัตราค่าจ้าง

ที่มา: ชาวลิต สละ. (2551). *หลักเศรษฐศาสตร์แรงงานเบื้องต้น*. หน้า169

จากภาพประกอบ 2 เส้น BC คือเส้นมูลค่าผลผลิตเพิ่ม หรือเส้นแสดงผลิตภาพเพิ่ม (Marginal Productivity) ของแรงงาน ซึ่งหาได้โดยการนำเอาเส้น VMP หรือเส้นมูลค่าผลผลิตเพิ่มของทุกกิจการในเศรษฐกิจมารวมเข้าด้วยกัน เป็นเส้น VMP ของแรงงานทั้งระบบเศรษฐกิจ

ให้ระดับ AD เป็นปริมาณแรงงานในตลาดแรงงาน และสมมติว่าแรงงานคนสุดท้ายที่จะถูกจ้างนั้นก่อให้เกิดมูลค่าผลผลิตเพิ่ม = DC จะเห็นได้ว่าตามทฤษฎีผลผลิตภาพเพิ่มแล้วอัตราจ้างเศรษฐกิจจะต้องเท่ากับ DC ด้วย ภายใต้ข้อสมมติฐานว่า แรงงานสามารถใช้สับเปลี่ยนทดแทนกันได้อย่างสมบูรณ์ แรงงานทุกคนจะได้รับค่าจ้างเท่ากับแรงงานคนสุดท้ายได้รับ ซึ่งเท่ากับ มูลค่าของผลผลิต ที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากการจ้างแรงงานหน่วยสุดท้ายนี้เข้าไปพอดี

อัตราค่าจ้างของเศรษฐกิจจะอยู่ที่ระดับ DC หรือ AE นี้เสมอ เพราะถ้าค่าจ้างสูงไปกว่าระดับ DC สมมติว่าเป็นที่ระดับ FG ในกรณีนี้ นายจ้างก็ย่อมจ้างแรงงานเพียง AG คน เท่านั้น (เพราะ เขาจ้างแรงงานจนกว่า VMP ของแรงงานเท่ากับค่าจ้างพอดี การจ้างแรงงาน AG คน VMP ของแรงงานนั้นเท่ากับ FG คือค่าจ้าง) ทำให้แรงงานว่างงานอยู่เท่ากับ GD แต่เนื่องจากแรงงานทุกหน่วยเหมือนกันและมีการแข่งขันโดยสมบูรณ์ในตลาดแรงงานตามข้อสมมติฐาน ดังนั้นแรงงานที่ว่างงานนี้ จะเข้าแข่งขันเสนอขายแรงงาน จนระดับค่าจ้างลดลงมาที่ CD เช่นเดิมซึ่งจะไม่มีผู้ใดว่างงานอีก ส่วนค่าจ้างที่ต่ำกว่าระดับ CD นั้น ก็จะไม่ดำรงอยู่ได้เช่นกัน เนื่องจากการแข่งขัน

ในด้านของนายจ้าง ผู้ใดให้ค่าจ้างต่ำกว่า CD จะไม่สามารถหาแรงงานจ้างได้ จากสภาพดังกล่าวนี้ แรงงานทั้งหมดจะได้ค่าจ้างที่แท้จริงรวมมีค่าเท่ากับพื้นที่ ของรูปสี่เหลี่ยม ADCE ซึ่งคืออัตราค่าจ้าง CD คูณด้วยปริมาณแรงงานที่ถูกจ้าง AD ส่วนพื้นที่รูปสามเหลี่ยม ECB แทนผลตอบแทนแก่ปัจจัยการผลิตอื่น สารสำคัญของทฤษฎีนี้คือ ผู้ใช้แรงงานจะได้รับค่าจ้างเท่ากับมูลค่าของผลผลิตที่ตนสามารถผลิตเพิ่มขึ้นได้ ซึ่งเป็นมูลค่าของผลผลิตส่วนเพิ่ม(Value of Marginal Product)

แนวคิดของ Clark เป็นที่นิยมใช้ในการวิเคราะห์สภาพการณ์ที่สามารถเพิ่มอัตราค่าจ้างที่แท้จริงของเศรษฐกิจได้ โดยตามแนวคิดนี้ ค่าจ้างที่แท้จริงจะเพิ่มได้ต่อเมื่อ สิ่งต่อไปนี้เกิดขึ้นคือ

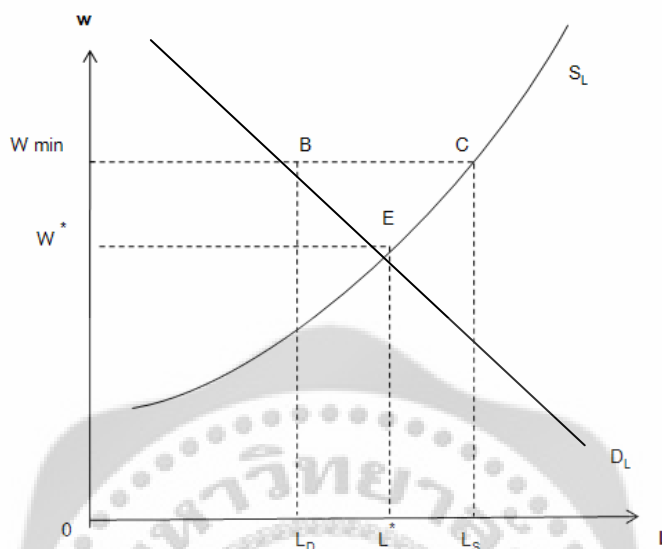
1. ปริมาณเสนอขายแรงงานลดลงโดยปัจจัยอื่นคงที่
2. เส้นมูลค่าผลผลิตเพิ่ม BC เลื่อนสูงขึ้นโดยผลจากการพัฒนาเทคโนโลยี ทำให้แรงงานเท่าเดิมมีประสิทธิภาพการผลิตสูงขึ้น
3. ถ้าการเพิ่มในระดับประสิทธิภาพการผลิต (ซึ่งดูจากการเพิ่มขึ้นของเส้นมูลค่าผลผลิตเพิ่ม) เพิ่มเร็วกว่าการเพิ่มในปริมาณเสนอขายแรงงาน

ส่วนการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในทางตรงกันข้ามกับทั้ง 3 ข้อที่กล่าวมานี้ย่อมให้ผลในทางตรงกันข้ามด้วยคือ ทำให้ค่าจ้างที่แท้จริงลดลง

2.3 ผลกระทบของการใช้ค่าแรงขั้นต่ำ (Minimum Wage)

ชยันต์ สันติวิธดาการ (2552: 309-310) ได้อธิบายผลกระทบของการใช้ค่าแรงขั้นต่ำ กรณีตลาดปัจจัยแข่งขันสมบูรณ์ ในกรณีที่รัฐบาลต้องการที่จะช่วยเหลือสภาพแรงงานให้สามารถมีชีวิตอยู่ได้ รัฐบาลนิยมที่จะกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำขึ้นเพื่อช่วยเหลือแรงงานซึ่งอันที่จริง

ค่าแรงงานขั้นต่ำก็คือการตั้งราคาขั้นต่ำ (Price Floors) ชนิดหนึ่ง ซึ่งผลกระทบโดยทั่วไปต่อสวัสดิการสังคมก็จะคล้ายกับกรณีการตั้งราคาขั้นต่ำของสินค้า

ภาพประกอบ 3 ผลของค่าแรงขั้นต่ำ เมื่อตลาดสินค้าและตลาดปัจจัยแข่งขันสมบูรณ์

ที่มา: ชยันต์ สันติสวัสดิการ. (2552). เศรษฐศาสตร์จุลภาคทฤษฎีและการประยุกต์. หน้า 309-310

ภาพประกอบ 3 แสดงการวิเคราะห์ผลกระทบของการใช้ค่าแรงขั้นต่ำ ในกรณีที่ตลาดสินค้าและปัจจัยมีโครงสร้างแบบแข่งขันสมบูรณ์ โดยสมมติให้เป็นการจำลองสถานการณ์ตลาดแรงงานไร้ฝีมือเมืองไทยจะเห็นได้ว่าในสถานการณ์ ปกติที่ไม่มีการแทรกแซงจากรัฐบาลอัตราค่าแรงดุลยภาพอยู่ที่จุด E โดยมีอัตราเท่ากับ w^* และมีการจ้างงานเท่ากับ L^* เมื่อรัฐบาลมีการประกาศอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่อยู่สูงกว่าระดับดุลยภาพตามกลไกตลาด เช่น ที่ตั้งไว้ $W_{\min}$ จะพบว่าที่ระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำดังกล่าวจะมีอุปทานแรงงานส่วนเกินเกิดขึ้นเท่ากับ BC ซึ่งแสดงว่ามีคนงานว่างงานในตลาดดังกล่าวอยู่เท่ากับ $L_S - L_D$ คน โดยในจำนวนนี้เป็นคนงานที่ต้องตกงาน เพราะ

อุปสงค์ลดลงเนื่องจากค่าแรงเพิ่มขึ้นจำนวน $L_D L^*$ และมีแรงงานที่ถูกอัตราค่าแรงขั้นต่ำกระตุ้นให้ออกมาหางานทำจำนวน $L^* L_S$ ทั้งที่ ณ อัตราค่าจ้างที่ดุลยภาพ w^* จะไม่ต้องการออกมาทำงาน ความรุนแรงของการว่างงานจะมีมากขึ้นถ้าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อแรงงานมีค่าสูงซึ่งความยืดหยุ่นนี้ขึ้นอยู่กับความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อสินค้าที่ใช้แรงงานนั้นผลิต เมื่อความยืดหยุ่นของอุปสงค์ของสินค้าที่ใช้แรงงานนั้นผลิตมีค่าสูง การเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้าขั้นสุดท้ายเพียงเล็กน้อยจะทำ

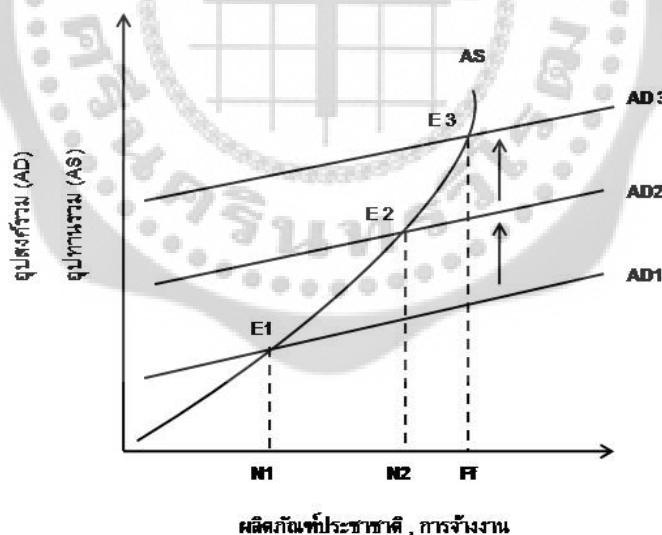
1) ให้ปริมาณความต้องการของสินค้าเปลี่ยนไปอย่างมาก ซึ่งมีผลทำให้อุปสงค์ต่อแรงงานที่นำมาผลิตสินค้านั้นพลอยมีความยืดหยุ่นสูงตามไปด้วย

2) ความยากง่ายในการหาปัจจัยอื่นมาทดแทนแรงงาน ถ้ากระบวนการในการผลิตสินค้ามีลักษณะที่สามารถหาปัจจัยการผลิตอื่นมาทดแทนแรงงานได้ง่าย เมื่อมีค่าแรงสูงขึ้นผู้ผลิตย่อมหันไปใช้ปัจจัยการผลิตชนิดอื่นแทนที่ ดังนั้นอุปสงค์ของแรงงานก็จะมีความยืดหยุ่นสูง

3) สัดส่วนของต้นทุนแรงงานต่อต้นทุนการผลิตรวม การที่สัดส่วนนี้มีค่าสูง ย่อมหมายความว่าผู้ผลิตจะได้รับผลกระทบกระเทือนด้านต้นทุนอย่างมากจากการขึ้นค่าแรง ทำให้ต้องลดการผลิตลงอย่างมาก และนำไปสู่การลดลงของการจ้างงานด้วยทำให้อุปสงค์ของแรงงานมีความยืดหยุ่นสูงเช่นกัน

2.4 ทฤษฎีภาวะเงินเฟ้อของสำนักเคนส์

ประพันธ์ เศวตนันท์ (2549: 290-295) ได้กล่าวถึงแนวคิดของเคนส์สามารถวิเคราะห์ตัวแปรราคา รวมไปถึงแบบจำลองกำหนดรายได้ประชาชาติได้ ทำให้มองเห็นว่า ระดับราคาและระดับกิจกรรมทางเศรษฐกิจถูกกำหนดร่วมกันได้ ในทฤษฎีของเคนส์ ราคาสินค้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณเงิน ดังแสดงในแบบจำลองกำหนดรายได้ประชาชาติของเคนส์

ภาพประกอบ 4 แบบจำลองกำหนดรายได้ประชาชาติของเคนส์

ที่มา: ประพันธ์ เศวตนันท์. (2549). *เศรษฐศาสตร์มหภาค*. หน้า 290-295

จากภาพประกอบ 4 จุด N_f เป็นระดับผลิตภัณฑ์ประชาชาติที่มีการจ้างงานเต็มที่ทำให้เส้นอุปทานรวม AS มีลักษณะเป็นเส้นตั้งฉากกับแกนนอน จากรูปที่กำหนดให้จุดดุลยภาพเดิมอยู่ที่ E_1 ต่อมากำหนดให้เส้น AD_1 เพิ่มขึ้น ด้วยนโยบายการเงินและการคลังแบบขยายตัว ทำให้เส้น AD_1

เลื่อนไปเป็น AD_2 จึงกระตุ้นให้มีการผลิตสินค้าและบริการเพิ่มมากขึ้น ผลกระทบต่อประชาชาติโดยรวมจึงเพิ่มขึ้น และการจ้างงานเพิ่มขึ้นจาก N_1 เลื่อนมาอยู่ที่ N_2 ณ จุดดุลยภาพใหม่ E_2 การเปลี่ยนแปลงจาก E_1 มาเป็น E_2 ดังกล่าวนี้อาจยังไม่ทำให้ราคาเปลี่ยนแปลงมากนัก เพราะอุปสงค์รวมเพิ่ม แต่ก็มีการผลิตสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นในสัดส่วนใกล้เคียงกัน ต่อมาถ้ามีการใช้นโยบายการเงินและการคลังแบบขยายตัวอีก ทำให้เส้น AD_1 เป็น AD_3 ตอนนีปริมาณเงินเริ่มมีมากขึ้นในท้องตลาดอุปสงค์รวมเพิ่มขึ้นในสัดส่วนใกล้เคียงกับการขึ้นครั้งแรก แต่ผลกระทบต่อการผลิตและการจ้างงานไม่เหมือนกัน กล่าวคือ การผลิตสินค้าและบริการจะเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และทำให้การจ้างงานเพิ่มมากขึ้นจาก N_1 เป็น N_4 ซึ่งเป็นระดับการจ้างงานเต็มที่แล้ว ทรัพยากรทุกอย่างถูกใช้อย่างเต็มที่ ไม่สามารถทำการผลิตสินค้าหรือบริการสิ่งใดเพิ่มขึ้นได้อีก ยกเว้นการมีการพัฒนาทรัพยากรการผลิตเพิ่มเติมเท่านั้น ซึ่งในระยะสั้นคงไม่สามารถเพิ่มทรัพยากรการผลิตได้ ดังนั้นการใช้นโยบายการเงินและการคลังแบบขยายตัวเลยไปจากจุดดุลยภาพ E_3 ย่อมไม่สามารถทำให้มีการผลิตสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นได้อีก มีแต่ทำให้ราคาสินค้าเท่านั้นที่เพิ่มขึ้น ในทฤษฎีของเคนส์ถ้าเศรษฐกิจอยู่ในภาวะการจ้างงานเต็มที่แล้ว การเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินจะมีผลต่อระดับราคาอย่างเดียว

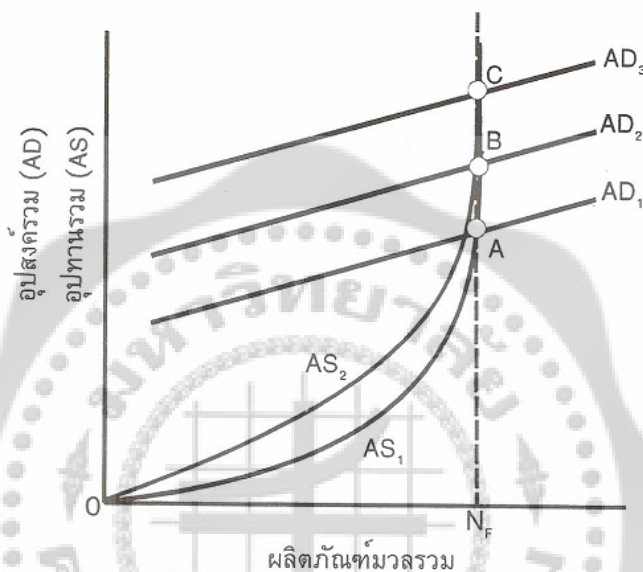
2.5 ภาพการณ์ภาพลวงตาของเงิน

รัตน สายคณิต (2548: 121-122) ตามแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก ภาพการณ์ที่เรียกว่า ภาพลวงตาของเงิน “ Money illusion “ จะไม่เกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจ ภาพลวงตาของเงิน หมายถึงภาพการณ์ที่มีบุคคลเข้าใจผิดเกี่ยวกับอำนาจซื้อของรายได้ที่เป็นตัวเงิน อำนาจซื้อของรายได้จะเปลี่ยนแปลงไปก็ต่อเมื่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของรายได้ที่เป็นตัวเงินได้เปลี่ยนแปลงไปมากกว่าอัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคา แรงงานในระบบเศรษฐกิจจึงต้องเปรียบเทียบรายได้ที่เป็นตัวเงินกับดัชนีราคาเพื่อดูอำนาจซื้อของรายได้ที่เป็นตัวเงิน จึงทำให้ไม่ให้เกิดภาพลวงตาของเงิน กล่าวอีกนัยหนึ่ง แรงงานมิได้ให้ความสำคัญกับจำนวนเงินที่ได้รับ เพราะในทัศนะของนักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก เงินทำหน้าที่เป็นเพียงสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนเท่านั้น การที่เงินจะมีสิทธิเรียกร้องต่อสินค้าและบริการมากน้อยเท่าใดขึ้นอยู่กับอำนาจซื้อของเงิน มิใช่ขึ้นอยู่กับจำนวนเงิน แรงงานจึงให้ความสำคัญต่อรายได้ที่แท้จริงมิใช่รายได้ที่เป็นตัวเงิน

2.6 ภาวะเงินเฟ้อ

ประพันธ์ เศวตนันท์. (2549: 290-295). ภาวะเงินเฟ้อ หมายถึง การเพิ่มขึ้นของราคาโดยทั่วไปที่เป็นอยู่อย่างเรื้อรัง และเห็นได้อย่างชัดเจน (rising price level) ในด้านเศรษฐศาสตร์มหภาค พิจารณาการขึ้นลงของดัชนีราคา ซึ่งถือเป็นตัวแทนของราคาสินค้าในประเทศทั้งหมด สาเหตุการเกิดภาวะเงินเฟ้อมีเพียง 2 สาเหตุใหญ่ๆ คือ

1. เงินเพื่อที่เกิดจากอุปสงค์ เกิดจากการที่อุปสงค์รวมในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นมากเกินไป การเพิ่มขึ้นของอุปสงค์รวมอาจจะเกิดจากอุปสงค์ต่อการอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้นหรือรัฐบาลใช้จ่ายมากเกินไป หรือมีการลงทุนมากเกินไป หรือการส่งออกเพิ่มขึ้นสูง หรือปัจจัยดังกล่าวหลายอย่างผสมกันก็ได้ ภาวะเงินเฟ้อจากอุปสงค์รวม มักจะเกิดขึ้นในช่วงที่เศรษฐกิจกำลังขยายตัว (booming economy) เมื่อเศรษฐกิจเริ่มชะลอตัว (recession) มีการว่างงานเพิ่มขึ้น ภาวะเงินเฟ้อจากอุปสงค์ก็จะค่อยๆ หายไปเอง

ภาพประกอบ 5 กระบวนการเงินเฟ้อที่เกิดจากอุปสงค์รวม

ที่มา: ประพันธ์ เศวตนันท์. (2549). เศรษฐศาสตร์มหภาค. หน้า 290-295.

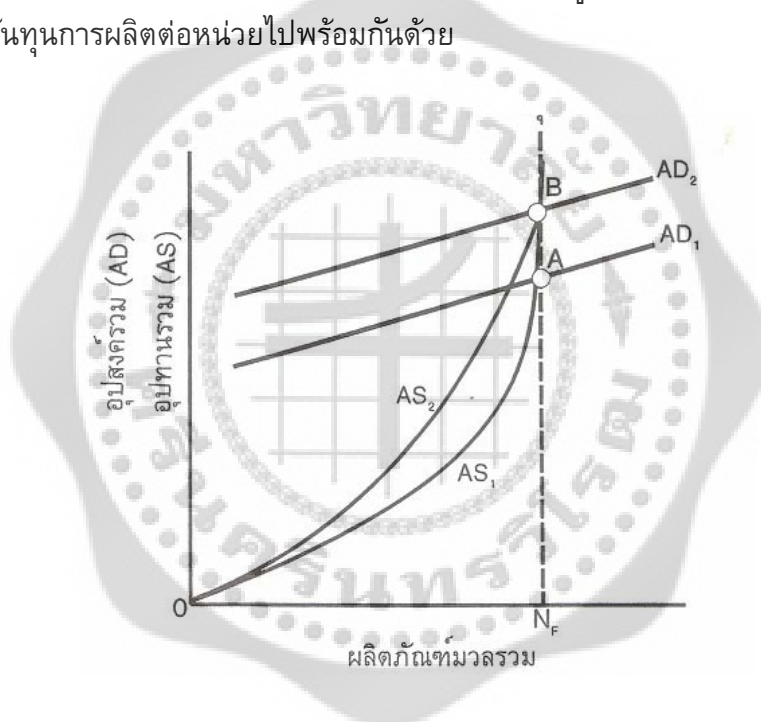
ภาพประกอบ 5 รูป ONF เป็นระดับการผลิตที่มีการจ้างงานเต็มที่ เส้นอุปสงค์รวมโดยเส้น AD1 และเส้นอุปทานรวม แสดงโดยเส้น AS 1 ตัดกัน ณ จุด A1 ซึ่งเป็นจุดการจ้างงานเต็มที่พอดี สมมติว่าเส้น AD1 เพิ่มสูงขึ้นเป็น AD2 เนื่องจากมีการลงทุนเพิ่มขึ้น หรือมีการอุปโภคบริโภคอิสระเพิ่มขึ้น ในกรณีนี้ราคาสินค้าสูงขึ้น ในขณะที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมเท่าเดิม เพราะการผลิตอยู่ที่ระดับการจ้างงานเต็มที่แล้ว การที่ราคาสูงขึ้นโดยทั่วไปทำให้เกิดผลกระทบ 3 ประการ คือ

1. ประชาชนมักจะพยายามรักษามาตรฐานการครองชีพของตนเอาไว้ โดยใช้จ่ายมากขึ้นกว่าเดิมจากเงินออม ทำให้ภาวะเงินเฟ้อยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น
2. แรงงานไร้ฝีมือในฐานะผู้ใช้แรงงาน มักเรียกร้องขอขึ้นค่าแรงเพิ่มขึ้น เพื่อชดเชยกับการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้า ในระยะนี้สภาพแรงงานมักจะเข้มแข็งมากกว่าระยะใดๆ เพราะมีผู้สนับสนุน

3. เมื่อค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น จึงเท่ากับว่าต้นทุนการผลิตสินค้าได้เพิ่มสูงขึ้นไปอีกทำให้เส้น AS_1 สูงขึ้นเป็น AS_2 ทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “ Inflationary Spiral ” คืออุปสงค์ต่อสินค้าและบริการที่สูงขึ้น ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้นและเป็นผลสะท้อนกลับทำให้อุปสงค์สูงขึ้นอีก

เงินเฟ้อที่เกิดจากต้นทุนสูงขึ้น (Cost –push inflation)

ภาวะเงินเฟ้อประเภทที่สอง คือ ภาวะเงินเฟ้อที่เกิดจากต้นทุนการผลิตสูงขึ้น เมื่อต้นทุนการผลิตสูงขึ้น เส้นอุปทานรวมจะขยับสูงขึ้น เงินเฟ้อที่เกิดจากต้นทุนสูงขึ้น จะต้องเกิดขึ้นโดยอิสระ ไม่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงในด้านอุปสงค์รวมดังกล่าวข้างต้น ถ้าหน่วยผลิตใดประสบปัญหาต้นทุนการผลิตสูงขึ้น หน่วยผลิตนั้นจำเป็นต้องเพิ่มราคาสินค้า เพื่อผลกำไรค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้บริโภคนั้น และเพื่อรักษาระดับการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตด้วยกัน หน่วยผลิตก็ต้องพิจารณาลดต้นทุนการผลิตต่อหน่วยไปพร้อมกันด้วย

ภาพประกอบ 6 กระบวนเงินเฟ้อที่เกิดจากต้นทุนการผลิต

ที่มา: ประพันธ์ เศวตนันท์. (2549). เศรษฐศาสตร์มหภาค. หน้า 290-295.

จากภาพประกอบ 6 กระบวนเงินเฟ้อที่เกิดจากต้นทุนการผลิต เส้นอุปทานรวมขยับตัวสูงขึ้นจาก AS_1 เป็น AS_2 ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น เส้นอุปสงค์รวมซึ่งเพิ่มขึ้นจาก AD_1 เป็น AD_2 เกิดขึ้นภายหลัง ต้นทุนการผลิตสูงขึ้นเกิดได้หลายสาเหตุ ได้แก่

1. ค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น (Wage-push inflation) เป็นผลมาจากการเรียกร้องค่าแรงงานเพิ่มของสหภาพแรงงาน โดยไม่เกี่ยวกับอุปสงค์ต่อแรงงาน

2. อัตรากำไรสูงขึ้น (profit-push inflation) เป็นผลจากหน่วยผลิตมีอำนาจผูกขาดในด้านการตลาด โดยไม่เกี่ยวข้องกับอุปสงค์ของผู้บริโภค

3. ราคาสินค้านำเข้าสูงขึ้น (import-price-push inflation) เป็นผลมาจากราคาสินค้านำเข้าเพิ่มขึ้น ไม่ว่าเพิ่มขึ้นเพราะมีการเพิ่มราคาในต่างประเทศ หรือราคาในต่างประเทศเท่าเดิม แต่อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์สหรัฐลดลง

4. อัตราภาษีสูงขึ้น (tax-push inflation) เกิดจากรัฐบาลเก็บภาษีเพิ่มขึ้น เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม (value added tax) เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 7 เป็นร้อยละ 10 เป็นต้น

ในบางครั้งทรัพยากรธรรมชาติขาดแคลน เส้นอุปทานรวมก็ต้องเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน ราคาที่ดินในเมืองสูงขึ้น บางครั้งเกิดเหตุการณ์ที่เรียกว่า “wage – price spiral” เริ่มจากสหภาพแรงงานเรียกร้องค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น โดยอ้างว่าค่าครองชีพเพิ่มขึ้นมาก รายได้ไม่พอรายจ่าย เมื่อค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น หน่วยธุรกิจก็จะผลักราคาให้แก่ผู้บริโภคโดยขึ้นราคาสินค้าให้มากพอที่จะชดเชยค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้น ราคาสินค้าสูงขึ้นก็เป็นสาเหตุให้แรงงานเรียกร้องขอเพิ่มค่าจ้างแรงงานอีก เป็นกระบวนการต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเศรษฐกิจเริ่มชะลอตัว

ผลของเงินเฟ้อที่เกิดต่อเศรษฐกิจในประเทศ

1. ราคาสินค้าสูงขึ้น ทำให้รัฐบาลดำเนินนโยบายการจ้างงานเต็มที่ได้ง่ายขึ้น เช่น การปรับปรุงบรรยากาศการลงทุน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ภาวะเงินเฟ้อทำให้เกิดอุปสงค์ส่วนเกินในบางภาคเศรษฐกิจ ทำให้กรรมกรเรียกร้องขึ้นค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น ต้นทุนการผลิตจึงสูงขึ้น

2. ราคาสินค้าที่สูงขึ้นกระตุ้นให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ กระตุ้นให้เกิดการลงทุน อุปทานของแรงงานขยายตัว คือ มีแรงงานเข้ามาในตลาดแรงงานมากขึ้น โดยเฉพาะแรงงานเด็กและสตรี ผลเสียที่เกิดขึ้น คือ การที่อุปสงค์รวมสูงเกินไป ทำให้หน่วยผลิตที่ไม่มีประสิทธิภาพเข้าสู่การผลิตได้ง่ายขึ้น คนไม่ได้ตั้งใจทำงานเพราะมีงานให้เลือกมากมาย มีการย้ายงานมาก

3. ภาวะเงินเฟ้อทำให้คนมีรายได้ประจำเสียเปรียบ ผู้ได้ประโยชน์คือ ผู้ใช้แรงงานและผู้ประกอบการ เงินออมจะน้อยลง ทำให้เงินเฟ้อมากขึ้น ลูกหนี้ได้ประโยชน์มากกว่าเจ้าหนี้ ภาวะเงินเฟ้อในเวลานานเกินไปจะทำให้รัฐบาลควบคุมได้ยากขึ้น อาจเกิดเงินเฟ้ออย่างมหันต์ (Hyper-inflation) ซึ่งเงินเฟ้อชนิดรุนแรง เกิดจากการเพิ่มปริมาณเงินอย่างรวดเร็วในระบบเศรษฐกิจ และทำให้สินค้าและบริการมีราคาสูงขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง ระดับราคาสินค้าเท่านั้นที่สูงขึ้นเรื่อยๆ แต่ปริมาณการผลิตสินค้าและบริการหยุดชะงัก ผู้บริโภคใช้จ่ายเกินตัวนิยมของต่างประเทศ

2.7 ดัชนีราคาผู้บริโภค

รัตน สายคณิต (2548: 86-92) ดัชนีราคาผู้บริโภค เป็นเครื่องมือทางสถิติที่ใช้วัดการเปลี่ยนแปลงของราคาขายปลีกของสินค้าและบริการ ในปริมาณที่เท่ากัน ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เทียบกับช่วงเวลา ณ ปีฐาน ดัชนีราคาผู้บริโภค ช่วยสะท้อนค่าครองชีพหรือภาวะเงินเฟ้อของ

ประชาชน หากดัชนีสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง หมายถึงกำลังเกิดภาวะเงินเฟ้อ เป็นผลให้กำลังซื้อของประชาชนลดลง ซึ่งประชาชนต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมากในการซื้อสินค้าในปริมาณเท่าเดิม ในทางตรงกันข้ามถ้าอัตราเงินเฟ้อติดลบอย่างต่อเนื่อง เป็นสัญญาณเตือนว่าอาจเกิดภาวะเงินฝืด คือความต้องการสินค้าลดลง ทำให้ราคาสินค้าลดลงซึ่งจะเป็นอัตราต่อระบบเศรษฐกิจ

การคำนวณดัชนีราคาผู้บริโภค คือ การหาสัดส่วน ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้า ตามราคาของเดือนปัจจุบัน(เดือนที่คำนวณดัชนี) เทียบกับค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้า ณ ปีฐาน

สูตรที่ใช้คำนวณดัชนีราคาผู้บริโภคปัจจุบัน ใช้สูตรของ (Laspeyres Formula) คำนวณวัดความเคลื่อนไหวของราคาสินค้า เมื่อเปรียบเทียบกับระยะเวลาที่กำหนดไว้ และสามารถแก้ไขปัญหาเรื่องการเชื่อมต่อของราคา เนื่องจากการสับเปลี่ยนสินค้า เปลี่ยนคุณลักษณะ คุณภาพ จำเพาะใหม่เพิ่มรายการคำนวณหรือตัดรายการคำนวณ

2.8 ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม (Labor Productivity Index)

อนันต์ อัสวโสภณกุล (2546: 31) ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม เป็นอัตราส่วนของดัชนีผลผลิตและดัชนีแรงงานซึ่งจะชี้ถึงทิศทางของผลิตภาพของแรงงานว่าในระยะเวลาที่เท่ากันนั้น แรงงานภาคการผลิต สามารถผลิตสินค้าได้จำนวนมากขึ้นหรือลดลงเมื่อเทียบกับเดือนฐาน แต่ในระยะยาวแล้วจะมีประโยชน์ในการศึกษาพัฒนาการของศักยภาพของแรงงานในประเทศโดยอาจนำไปเปรียบเทียบกับประเทศอื่น เพื่อดูศักยภาพการแข่งขันด้านแรงงานซึ่งเป็นต้นทุนอย่างหนึ่งของการผลิตสินค้า อันจะช่วยให้มีข้อมูลของผู้ประกอบการ เพื่อวางนโยบายด้านแรงงาน การพัฒนาแรงงานและนโยบายอัตราค่าจ้างต่อไปได้อย่างเหมาะสมในอนาคต

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชุตินพงษ์ บุญศรีประชา (2539) ทำการศึกษาความสอดคล้องของการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับสถานะเศรษฐกิจของประเทศไทย เพื่อศึกษาความสอดคล้องของการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับสถานะเศรษฐกิจของประเทศไทย คือ ดัชนีราคาผู้บริโภค การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ผลิตภาพแรงงาน ค่าจ้างตลาด โดยใช้ข้อมูลระหว่างปี 2520-2537 จากหน่วยงานต่างๆ มาวิเคราะห์เชิงพรรณนาและหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และวิธีถดถอยเชิงซ้อน

ผลการศึกษาพบว่า ค่าจ้างขั้นต่ำทั้งที่เป็นตัวเงินและมูลค่าที่แท้จริงของกรุงเทพมหานคร สูงกว่าส่วนภูมิภาค ขณะที่การผลิต ผลิตภาพแรงงาน และดัชนีราคาผู้บริโภคมีอัตราเพิ่มสูงกว่า แต่ค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครกลับเพิ่มในอัตราที่ใกล้เคียงกับส่วนภูมิภาค การปรับค่าจ้างขั้นต่ำมีความสอดคล้องกับค่าจ้างตลาดและดัชนีราคาผู้บริโภค ขณะที่ตัวแปรอื่นๆ ไม่พบว่ามี ความสอดคล้อง โดยการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำของกรุงเทพมหานครมีความสอดคล้องกับสถานะทางเศรษฐกิจสูง ในขณะที่ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความสอดคล้องต่ำ

การศึกษาครั้งนี้มีข้อเสนอแนะว่า ควรปรับค่าจ้างตามสภาวะเศรษฐกิจของแต่ละท้องถิ่น โดยค่าจ้างขั้นต่ำในส่วนภูมิภาคควรมีอัตราเพิ่มต่ำกว่ากรุงเทพมหานคร และในส่วนภูมิภาคด้วยกันเอง ค่าจ้างขั้นต่ำของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือควรมีอัตราเพิ่มขึ้นต่ำกว่าท้องถิ่นอื่น นอกจากนี้การปรับค่าจ้างขั้นต่ำควรจะมีการรวบรวมข้อมูลข่าวสารของตัวแปรเศรษฐกิจต่างๆของแต่ละภาคให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

อนุเทพ กิจประทาน (2539) ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของประเทศไทย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม และหาความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานและอัตราค่าจ้างแท้จริงในช่วงระหว่างปี 2520-2535 และทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานโดยวิธีสถิติถดถอยเชิงซ้อน โดยใช้ข้อมูลปี 2531 และปี 2535

ผลการศึกษาพบว่า โดยเฉลี่ยผลิตภาพแรงงานมีค่าสูงกว่าอัตราค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรม แต่มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน ในช่วงปี 2520-2535 ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 3.2 ต่อปี ในขณะที่อัตราค่าจ้างที่แท้จริงเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.4 ต่อปีในช่วงปี 2531 - 2535 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจมีอัตราการเจริญเติบโตในอัตราที่สูง อัตราค่าจ้างที่แท้จริงได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่เร็วกว่าผลิตภาพแรงงานทำให้อัตราค่าจ้างที่แท้จริงมีค่าเท่ากับ 2,623 บาทต่อเดือนเทียบกับผลิตภาพแรงงานมีค่าเท่ากับ 2,641 บาทต่อเดือน ผลิตภาพแรงงานมีความแตกต่างกันไปตามประเภทอุตสาหกรรม โดยผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าสูงสุดในอุตสาหกรรมน้ำมันปิโตรเลียม และต่ำสุดในอุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์ไม้

ปัจจัยที่มีผลต่อการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน คือ เงินลงทุนเฉลี่ยต่อแรงงานและสัดส่วนแรงงานตามระดับการศึกษาต่อจำนวนแรงงานทั้งหมดในอุตสาหกรรม โดยเงินลงทุนเฉลี่ยต่อแรงงานเพิ่มขึ้น 1 บาท ทำให้ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้น 18.9 สตางค์ต่อปี และสัดส่วนแรงงานที่สำเร็จการศึกษาตั้งแต่อาชีวศึกษาขึ้นไป เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ทำให้ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้น 8,507 บาทต่อปี การเพิ่มขึ้นของสัดส่วนแรงงานที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 1 ทำให้ผลิตภาพแรงงานลดลง 3,727 บาทต่อปี การศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า อัตราค่าจ้างจะเพิ่มขึ้นได้โดยการยกระดับผลิตภาพแรงงานสูงขึ้น ซึ่งจะต้องมีระดับกำลังคนในระดับอาชีวศึกษาสูงขึ้นให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ใช้ในอุตสาหกรรม

กรรณิการ์ ภักดีตระกูล (2539) ทำการศึกษาค่าจ้างขั้นต่ำกับภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ที่ทำการศึกษาคือ ศึกษาความเป็นมาและโครงสร้างค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย รวมทั้งการทำงานของคณะกรรมการค่าจ้างในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ และทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุผลระหว่างการเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างขั้นต่ำกับภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทย

ผลการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างขั้นต่ำ อัตราเงินเฟ้อและการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานนอกภาคการเกษตรในช่วงปี 2526 - 2536 พบว่า โดยส่วนใหญ่แล้วการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกับอัตราเงินเฟ้อ และการเปลี่ยนแปลงของดัชนี

ค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเฉลี่ยทั่วประเทศก็ไม่ได้มีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานนอกภาคการเกษตรกรรม ทั้งนี้อาจจะเป็นผลมาจากระบบการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำที่ดำเนินการโดยคณะกรรมการค่าจ้าง โดยที่กฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำได้กำหนดให้การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำจะสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ต่างๆ เช่น อัตราเงินเฟ้อ ผลิตภาพแรงงาน อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ความสามารถในการจ่ายของนายจ้าง ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นของลูกจ้าง แต่ในทางปฏิบัติรูปแบบการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอยู่ในรูปการเจรจาต่อรองระหว่างฝ่ายนายจ้างและลูกจ้าง โดยมีฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้ประสานผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่ายร่วมกัน ซึ่งความไม่สอดคล้องกันดังกล่าวได้ก่อให้เกิดภาวะความไม่สมดุลของตลาดอยู่ตลอดเวลาและก่อให้เกิดความผันผวนของระบบราคาซึ่งนำไปสู่ภาวะเงินเฟ้อการเปลี่ยนแปลงของดัชนีค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเฉลี่ยทั่วประเทศกับอัตราเงินเฟ้อ พบว่าความสัมพันธ์มีลักษณะเป็น Unidirectional Causality จากการเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างขั้นต่ำต่ออัตราเงินเฟ้อ นั่นคือ การเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดเงินเฟ้อเท่านั้น แต่เงินเฟ้อไม่ได้เป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งผลการทดสอบนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาในเรื่องการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เนื่องมาจากความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเปลี่ยนแปลงของดัชนีค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานนอกภาคการเกษตรกรรม รวมทั้งการไม่มีหลักเกณฑ์แน่นอนในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำของคณะกรรมการค่าจ้าง

สุวรรณ ตูลยวสินพงศ์ (2543) ทำการศึกษาเกณฑ์กำหนดค่าจ้างขั้นต่ำและผลกระทบต่อการทำงานและค่าจ้างในภาคอุตสาหกรรม เพื่อศึกษาการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำโดยพิจารณาหลักเกณฑ์ความจำเป็นขั้นพื้นฐานในการอุปโภคบริโภคของแรงงาน โดยศึกษากรณีประเทศไทยว่าหากพิจารณาตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวแล้วจะได้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ค้ำึงถึงค่าครองชีพของแรงงานเป็นจำนวนเท่าใด โดยศึกษาทั้งกรณีที่กำหนดให้ค่าจ้างขั้นต่ำครอบคลุมค่าใช้จ่ายของแรงงาน 1 คน และกรณีครอบคลุมค่าใช้จ่ายของแรงงานและครอบครัวรวม 3 คน นอกจากนี้ยังวิเคราะห์ถึงผลกระทบของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ประกาศใช้ช่วง 20 กว่าปีที่ผ่านมามีผลกระทบต่อการทำงานและระดับค่าจ้างของแรงงานกลุ่มต่างๆอย่างไร

การศึกษาเกี่ยวกับการกำหนดค่าจ้างตามความจำเป็นขั้นพื้นฐานของแรงงานได้จำแนกค่าใช้จ่ายออกเป็น 3 หมวด ได้แก่ (ก) หมวดค่าใช้จ่ายสำหรับอาหาร ได้ใช้ข้อมูลของกองโภชนาการ กระทรวงสาธารณสุขเกี่ยวกับปริมาณพลังงานที่คนไทยแต่ละกลุ่มเพศและวัยควรได้รับประจำวันมาเป็นฐานในการคำนวณประกอบกับแบบแผนการบริโภคของคนไทยในเขตเมือง เมื่อได้ปริมาณพลังงานของแรงงานที่ควรได้รับต่อวันแล้ว นำไปแปลงเป็นมูลค่าโดยใช้ข้อมูลราคาขายปลีกของอาหารแต่ละชนิด รายภาค ก็จะได้ค่าใช้จ่ายขั้นต่ำของหมวดอาหาร (ข) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่พักอาศัย ใช้ข้อมูลเฉลี่ยเกี่ยวกับที่พักอาศัยของครัวเรือนยากจนในเขตเมืองของแต่ละภาคจากรายงานสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมในครัวเรือนในปี พ.ศ. 2539 (ค) ค่าใช้จ่ายอื่นนอกจากเหนือจากอาหารและที่พักอาศัย ได้นำสัดส่วนค่าใช้จ่ายอาหารเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายอื่นๆของครัวเรือน

จากการสำรวจค่าใช้จ่ายอื่นของครัวเรือนยากจนในเขตเมืองมาเป็นฐานคำนวณค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ ทั้งนี้ได้ใช้ดัชนีราคาผู้บริโภคของผู้มีรายได้น้อยมาปรับค่าใช้จ่ายทุกหมวดให้เป็นมูลค่าในปี 2541

ผลการศึกษาพบว่าหากพิจารณากำหนดค่าจ้างขั้นต่ำโดยคำนึงถึงค่าใช้จ่ายที่เพียงพอต่อการยังชีพพื้นฐานของแรงงานแล้ว ในกรณีค่าจ้างขั้นต่ำครอบคลุมแรงงาน 1 คน มีค่าใช้จ่าย 126.47 บาทในกรุงเทพ 114.79 บาทในภาคกลาง 103.37 บาทในภาคเหนือ 104.29 บาทในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ 115.08 บาทในภาคใต้ ส่วนกรณีค่าจ้างขั้นต่ำครอบคลุมแรงงานและครอบครัวรวม 3 คน เท่ากับ 285.69 บาทในกรุงเทพ 247.66 บาทในภาคกลาง 233.82 บาทในภาคเหนือ 247.43 บาทในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ 262.18 บาทในภาคใต้

จากผลการศึกษาในส่วนนี้ พบว่าค่าจ้างขั้นต่ำตามมาตรฐานการครองชีพขั้นพื้นฐาน กรณีค่าจ้างครอบคลุมแรงงาน 1 คน มีอัตราต่ำกว่าอัตราค่าจ้างตามกฎหมายที่ประกาศใช้ในปัจจุบัน นั้นหมายถึงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ประกาศใช้จริงเพียงพอต่อการดำรงชีพขั้นพื้นฐานของแรงงาน แต่ถ้าพิจารณาในกรณีค่าจ้างขั้นต่ำตามมาตรฐานการครองชีพขั้นพื้นฐานครอบคลุมแรงงานและครอบครัวรวม 3 คน ซึ่งใกล้เคียงกับการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำระหว่างประเทศนั้น พบว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่บังคับใช้อยู่ปัจจุบันไม่เพียงพอต่อการยังชีพขั้นพื้นฐานของแรงงานและครอบครัวได้ อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีประเทศใดในโลกสามารถคุ้มครองแรงงานโดยการจ่ายค่าจ้างขั้นต่ำให้ครอบคลุมแรงงานและครอบครัวได้ กระนั้นก็ตามหากในครอบครัวหนึ่งๆทั้งพ่อและแม่ทำงานโดยได้รับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ทั้งคู่อาจมีรายได้เพียงพอต่อการเลี้ยงบุตร 1 คนได้ตามอัตรา

การศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการประกาศใช้ค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทยในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา จำแนกออกเป็นการศึกษาผลกระทบต่อแรงงานจำนวน 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรงงานชาย-หญิง อายุ 15-19 ปี อายุ 20-24 ปี และอายุ 25 ปีขึ้นไป โดยใช้แบบจำลองที่มีตัวแปรตามคือจำนวนผู้มีงานทำตามเพศและวัยข้างต้น ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผลัดกันที่มวลรวมแท้จริง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริง และจำนวนประชากรในกลุ่มเพศ-วัยต่างๆ จำนวน 6 กลุ่ม จากการศึกษาพบว่า การปรับค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้การจ้างงานในกลุ่มวัยรุ่นชายและหญิงนี้ลดลง ดังนั้น กลุ่มแรงงานชายอายุ 15-19 ปี ลดลงร้อยละ 0.2949 กลุ่มแรงงานชายอายุ 20-24 ปี ลดลงร้อยละ 0.1457 กลุ่มแรงงานหญิงอายุ 15-19 ปี ลดลงร้อยละ 0.2226 สาเหตุที่แรงงานวัยรุ่นได้รับผลกระทบต่อการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เพราะแรงงานกลุ่มนี้มีทักษะหรือประสบการณ์น้อยกว่าแรงงานกลุ่มผู้ใหญ่จึงเป็นกลุ่มที่มีอัตราการว่างงานสูงกว่า

สำหรับการศึกษาผลกระทบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างเฉลี่ยในแรงงานภาคอุตสาหกรรม โดยการจำแนกแรงงานออกเป็น 10 กลุ่ม ใช้แบบจำลองพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม คือ ค่าจ้างเฉลี่ยในแรงงานภาคอุตสาหกรรม 10 กลุ่มและอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผลัดกันที่มวลรวม ค่าจ้างขั้นต่ำ และระดับการศึกษาของแรงงาน ผลการศึกษาพบว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้นมีผลกระทบต่อระดับค่าจ้างของแรงงานกลุ่มกลางๆเท่านั้น แต่แรงงานกลุ่มล่างอย่างระดับที่ 1-2 ไม่ได้รับอานิสงค์จากการปรับอัตราค่าจ้างขึ้น

ต่ำเลย ผลการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำต่อการจ้างงานและระดับค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงาน สะท้อนว่าผู้ที่ไม่ได้รับผลบวกจากการปรับค่าจ้างขั้นต่ำกลับเป็นแรงงานกลุ่มวัยรุ่นและแรงงานที่มีรายได้กลุ่มล่างๆ ซึ่งเป็นกลุ่มแรงงานที่กฎหมายจะต้องคุ้มครองนั่นเอง

มานิตย์ ผิวขาว (2546) ทำการศึกษาการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2516-2544 เพื่อที่จะสร้างแบบจำลองทางเศรษฐมิติที่ใช้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงของประเทศไทย ซึ่งได้แนวคิดและทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ คือการคาดคะเนอย่างมีเหตุผลมาช่วยประมาณการ ทั้ง Adaptive Expectations และ Rational Expectations โดยใช้เทคนิคการประมาณการแบบ Two-Stage Least Square (2SLS) นอกจากนี้ได้พิจารณาว่าการปรับค่าจ้างขั้นต่ำมีความสอดคล้องกับผลิตภาพแรงงานหรือไม่ ตลอดจนทำการพยากรณ์อัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงในอนาคต ช่วงปี พ.ศ. 2545-2550 ด้วยวิธีการปรับให้เรียบแบบเอ็กซ์โปเนนเชียล (Exponential Smoothing) และโดยการใช้แบบจำลอง Adaptive Expectations และแบบจำลอง Rational Expectations

ผลการวิเคราะห์แบบจำลองปัจจัยกำหนดอัตราค่าจ้างที่แท้จริง ในแบบจำลองปัจจัยกำหนดอัตราค่าจ้างที่แท้จริงแบบ Adaptive Expectations พบว่า ตัวแปรอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีความล่าช้า 1 ช่วงเวลาซึ่งใช้แทนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงที่คาดคะเน มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงในทิศทางเดียวกัน ส่วนในตัวแปรอื่นๆ ได้แก่ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นแท้จริงและตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำรัฐบาลแท้จริงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในส่วนของการทดสอบทางตรงของสมมติฐานการคาดคะเนอย่างมีเหตุผล (Direct test of the rational expectations hypothesis: REH) พบว่าการคาดคะเนเป็นไปอย่างมีเหตุผล ดังนั้นการคาดคะเนมีผลต่อการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริง

ผลการวิเคราะห์แบบจำลองปัจจัยกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงแบบ Rational Expectations พบว่าตัวแปรผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นแท้จริง ตัวแปรอัตราดอกเบี้ยเงินกู้และตัวแปรอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่คาดคะเนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริง ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงของภาครัฐบาลที่คาดคะเนมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้ ส่วนตัวแปรอื่นๆซึ่งประกอบด้วยตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำภาครัฐบาลแท้จริง ตัวแปรผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นแท้จริงที่คาดคะเน ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในส่วนของการทดสอบทางตรงของสมมติฐานการคาดคะเนอย่างมีเหตุผล พบว่าการคาดคะเนเป็นไปอย่างมีเหตุผล ดังนั้น การคาดคะเนมีผลต่อการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริง

เมื่อพิจารณาความสอดคล้องกันระหว่างการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงและดัชนีผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือ พบว่า โดยส่วนใหญ่การปรับเพิ่มสูงขึ้นของดัชนีราคาค่าจ้างขั้นต่ำต่ำมีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือ โดยมีการปรับตัวในทิศทางเพิ่มขึ้น(ทิศทางบวก)เหมือนกัน ในปี 2517, 2521-2522, 2525, 2527-2528, 2530, 2532-2538 และปี 2544 และมีการปรับตัวในทิศทางลงเหมือนกันในปี 2518และปี 2541 ส่วนปีอื่นๆ มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางตรงกันข้ามซึ่งเป็นการปรับตัวที่ดัชนีราคาค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มสูงขึ้น

แต่ดัชนีผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือลดลงในปี 2523-2524 และปี 2540 และการปรับตัวที่ดัชนีราคา ค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงลดลงแต่ดัชนีผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือเพิ่มขึ้นในปี 2519-2520 , 2526, 2529, 2531 และปี 2542-2543 และเมื่อพิจารณาเป็นช่วงๆ จะเห็นได้ว่าทุกๆ ช่วงการปรับตัวโดยเฉลี่ยของ ดัชนีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงและดัชนีผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือทิศทางเพิ่มขึ้นเหมือนกัน ยกเว้น ช่วงปี 2540-2544 ที่มีการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามโดยดัชนีผลิตภาพ แรงงานไร้ฝีมือเพิ่มสูงขึ้นในขณะที่ดัชนีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงกลับลดลง

ในส่วนของการพยากรณ์อัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงในอนาคต ได้ทำการประเมินแบบ จำลองที่ใช้ในการพยากรณ์ ผลการศึกษาพบว่า แบบจำลอง Rational Expectations ให้การ พยากรณ์ที่ดีกว่า แบบจำลอง Adaptive Expectations ทั้งพิจารณาจากค่า Root mean squared error และค่าสถิติ The inequality coefficient โดยสรุป กล่าวได้ว่าการประเมินการพยากรณ์ โดยพิจารณาจากค่าสถิติที่เกี่ยวข้องแล้วพบว่า การพยากรณ์โดยใช้แบบจำลอง Rational Expectations มีความเหมาะสมหรือสอดคล้องกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงมากกว่าการพยากรณ์ โดยใช้แบบจำลอง Adaptive Expectations ในส่วนการพยากรณ์อัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงในอนาคต ช่วงปี 2545-2550 พบว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงในอนาคต จะมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดย มีการเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในแต่ละปี

ศุภสิทธิ์ ฟองสมุทร (2547) ทำการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพ แรงงานและค่าจ้างที่แท้จริง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่แท้จริง ของแรงงานไทย โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลาที่รวบรวมจากหน่วยงานต่างๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523-2545 ได้แก่ ผลิตภัณท์มวลรวมในประเทศเบื้องต้น ณ ราคาคงที่ ปี 2531 มูลภัณท์ทุน ณ ราคาคงที่ ปี 2531 และจำนวนผู้มีงานทำมาคำนวณผลิตภาพทุนและผลิตภาพแรงงานทั้งผลิตภาพ เฉลี่ยและผลิตภาพส่วนเพิ่ม จากนั้นนำค่าจ้างที่เป็นตัวเงินมาคำนวณหาค่าจ้างที่แท้จริงโดยใช้ดัชนี ราคาผู้บริโภค ณ ราคาคงที่ ปี 2531 มาปรับ จากนั้นนำผลิตภาพที่คำนวณได้และค่าจ้างที่แท้จริงมา ประเมินค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด

ผลการศึกษาโครงสร้างการผลิต พบว่าปัจจัยแรงงาน ปัจจัยทุน และวิกฤตเศรษฐกิจ มี บทบาทกำหนดผลิตภัณท์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตร สาขาอุตสาหกรรมและสาขาที่อยู่อาศัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับภาพรวมของประเทศไทยและสาขาสถาบันการเงินและธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์ พบว่าปัจจัยทุนและวิกฤตเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณท์มวลรวมใน ประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นผลการศึกษายังพบว่า สาขาก่อสร้างนั้นปัจจัย แรงงานและวิกฤตเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณท์มวลรวมในประเทศอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ สำหรับสาขาเหมืองแร่และย่อยหิน สาขาไฟฟ้าและประปา การคมนาคมและขนส่ง การค้าปลีก และค้าส่ง และบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ มีผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าปัจจัย ทุนมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณท์มวลรวมในประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนสาขาบริการ ความสัมพันธ์กับผลิตภัณท์มวลรวมในประเทศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนสาขาบริการไม่มี

ความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่แท้จริง พบว่าสาขาอุตสาหกรรม การคมนาคมและขนส่ง การค้าปลีกและค้าส่ง สาขาที่อยู่อาศัยและบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ ค่าจ้างที่แท้จริง ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานในปีปัจจุบันและผลิตภาพแรงงานปีก่อนหน้าอย่างมีนัยสำคัญ

ศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2547) ศึกษาวิจัยเรื่อง ความจำเป็นในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เพื่อศึกษาผลกระทบจากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีต่อการจ้างงานในเชิงเศรษฐกิจด้านต่างๆ ในปี พ.ศ. 2546ครอบคลุมถึงผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจมหภาค ซึ่งถูกสะท้อนโดยการเปลี่ยนแปลงในระดับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) อัตราเงินเฟ้อ รายได้ครัวเรือน การบริโภคโดยรวมของครัวเรือน รวมทั้งผลกระทบต่อตัวลูกจ้างและนายจ้าง ซึ่งถูกสะท้อนโดยระดับการจ้างงานและต้นทุนการผลิตสินค้าตามลำดับ การศึกษาครั้งนี้ได้อำแบบจำลอง Computer General Equilibrium (CGE) มาใช้วิเคราะห์ถึงผลกระทบจากการปรับเปลี่ยนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำต่อตัวแปรเศรษฐกิจต่างๆ ในการศึกษาที่ตั้งข้อสมมติว่าตลาดแรงงานเป็นตลาดแข่งขันสมบูรณ์

ผลการวิเคราะห์ผ่านแบบจำลอง CGE พบว่าการปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำร้อยละ 1 หรือคิดเป็นมูลค่าราว 32,390.30 ล้านบาท เมื่อเทียบกับข้อมูลในปี พ.ศ. 2545 โดยการปรับลดของ GDP นี้เป็นผลมาจากการปรับลดของมูลค่าการส่งออกเป็นหลัก นอกจากนั้น การปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำดังกล่าวยังทำให้เกิดเงินเฟ้อราวร้อยละ 0.19 เมื่อดูจากดัชนีราคาผู้บริโภค และราวร้อยละ 0.064 เมื่อดูจากดัชนีราคาโดยรวมของระบบ (GDP Deflator) ในส่วนของผลกระทบต่อตัวลูกจ้าง การปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำร้อยละ 1 ทำให้การจ้างงานด้อยทักษะปรับตัวลดลงร้อยละ 0.3 โดยแรงงานด้อยทักษะในกลุ่มสินค้าเกษตรและบริการจะได้รับผลกระทบมากที่สุด ในขณะที่แรงงานด้อยทักษะในกลุ่มอุตสาหกรรมส่งออกจะได้รับผลกระทบเป็นอันดับรองลงมา การปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำยังทำให้การจ้างแรงงานมีทักษะปรับตัวลดลงราวร้อยละ 2.17 เช่นเดียวกัน เนื่องจากในการศึกษานี้พบว่าแรงงานด้อยทักษะและแรงงานมีทักษะในประเทศไทยมีลักษณะเป็นสินค้าประกอบกัน ดังนั้นการลดลงของการจ้างงานแรงงานด้อยทักษะจึงส่งผลกระทบให้เกิดการลดลงของการจ้างงานในแรงงานมีทักษะด้วย

สำหรับในส่วนของผลกระทบต่อผู้ประกอบการหรือต้นทุนการผลิตของภาคการผลิตนั้น แบบจำลอง CGE ของการศึกษานี้ระบุว่า การปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำร้อยละ 1 ไม่ส่งผลกระทบที่ชัดเจนต่อการปรับตัวต่อต้นทุนการผลิตของภาคการผลิตโดยรวมของประเทศ โดยต้นทุนการผลิตในบางอุตสาหกรรม (กลุ่มสินค้าส่งออกและกลุ่มที่ไม่มีการค้าขายกับต่างประเทศ) จะปรับตัวสูงขึ้น ในขณะที่ต้นทุนการผลิตในกลุ่มอุตสาหกรรมที่เหลืออื่นๆ จะมีการปรับตัวลดลง ผลการศึกษานี้สรุปได้ว่าประเทศไทยยังคงมีความจำเป็นในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยสำคัญพบว่า การขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำทั่วประเทศไทยในปี พ.ศ. 2546 และจากผลของแบบจำลอง CGE ได้ข้อพิสูจน์

ที่ว่า การขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่ออัตราการว่างงาน อัตราเงินเฟ้อ การจ้างงานนอกระบบ และความสามารถในการแข่งขันของประเทศอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นผลดีในด้านการคุ้มครองสวัสดิการแรงงานโดยเฉพาะแรงงานไร้ฝีมือจึงมีมากกว่าผลเสียดังกล่าว

นนท์ บุญเรือง (2548) ทำการศึกษาผลิตภาพแรงงานในอุตสาหกรรมการผลิตของไทย เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาพแรงงานในอุตสาหกรรมการผลิตในแต่ละหมวดอุตสาหกรรม การผลิต และเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานกับค่าจ้างที่แท้จริงในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2536-2543 และการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลิตภาพแรงงานด้วยวิธีการทางสถิติถดถอยเชิงซ้อนในอุตสาหกรรมการผลิต โดยใช้ข้อมูลปี พ.ศ. 2536 และปี พ.ศ.2543

ผลการศึกษาพบว่าผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มลดลงทั้งในสาขาอุตสาหกรรม การผลิตและแร่ในหมวดอุตสาหกรรมการผลิต ยกเว้นในบางหมวดอุตสาหกรรมการผลิตที่มี แนวโน้มเพิ่มขึ้น ได้แก่ หมวดอุตสาหกรรมการผลิตสิ่งทอสิ่งถัก เครื่องแต่งกาย และหมวด อุตสาหกรรมการผลิตขั้นพื้นฐานโลหะขั้นมูลฐาน โดยมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มผลิตภาพ แรงงาน ในอุตสาหกรรมการผลิต ได้แก่ แรงงานที่มีการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา และสัดส่วน ของเงินลงทุนทรัพย์สินถาวร อย่างไรก็ตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มผลิตภาพแรงงานในแต่ละ หมวดสาขาอุตสาหกรรมการผลิตจะมีความแตกต่างกันไปตามลักษณะการผลิตของหมวด อุตสาหกรรมการผลิตนั้นๆ และเมื่อเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานกับค่าจ้างที่แท้จริง พบว่าในสาขา อุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีค่าสูงกว่าค่าจ้างที่แท้จริง 5.0 เท่า และในแต่ละหมวด อุตสาหกรรมการผลิตมีผลิตภาพแรงงานต่อค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.8-9.3 เท่า หมายความว่า แรงงานได้รับค่าจ้างน้อยกว่ามูลค่าของผลผลิตที่แรงงานผลิตให้กับสถาน ประกอบการในหมวดอุตสาหกรรมการผลิตนั้นโดยมีความแตกต่างต่ำสุดในหมวดอุตสาหกรรม การผลิตสิ่งทอสิ่งถัก เครื่องแต่งกาย และมีค่าสูงสุดหมวดอุตสาหกรรมการผลิต เคมี ปิโตรเลียม ยาง พลาสติก

การวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า การเลือกใช้ปัจจัยแรงงานให้เหมาะสมตามลักษณะการผลิตโดย พิจารณาจากระดับการศึกษาของแรงงานที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มผลผลิตแรงงาน นอกจากนี้เพื่อเพิ่ม ผลผลิตของแรงงานในแต่ละหมวดอุตสาหกรรมการผลิตควรคำนึงถึงสัดส่วนเงินลงทุนในสินทรัพย์ ด้วย ส่วนการกำหนดอัตราค่าจ้างในแต่ละหมวดอุตสาหกรรมการผลิต โดยคำนึงถึงผลิตภาพ แรงงาน อันจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดและเป็นธรรมจากการใช้ปัจจัยแรงงาน

ธนิษฐ์ พูลสวัสดิ์ (2549) ทำการศึกษาปัจจัยกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย ในการศึกษาครั้งนี้ข้อมูลที่ใช้ ศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา โดยการศึกษาสถานการณ์การ กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516-2547 และทำการวิเคราะห์ เปรียบเทียบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์มหภาคได้แก่ ผลิตภาพแรงงาน ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภค และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดย

ใช้ข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2547 นำมาวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ ผลผลิตภาพแรงงาน ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภค และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์ด้วยสมการถดถอยแบบพหุ (multiple linear regression)

ผลการศึกษาพบว่าค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคมีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในทิศทางตรงข้ามกัน ส่วนผลผลิตภาพแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในทิศทางเดียวกัน

สาริต สิริภักดิ์ (2552) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทย เพื่อศึกษา 1) ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง 2) การเปลี่ยนแปลงของผลผลิตภาพแรงงานในอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง 3) การเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลผลิตภาพแรงงานในอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้เมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน

การวิจัยนี้ครอบคลุมสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขา คือ การผลิต การก่อสร้าง การทำเหมืองแร่และย่อยหิน และการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและคมนาคมในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส มีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณโดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิประเภทอนุกรมเวลาในระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 และใช้เครื่องมือทางสถิติประกอบด้วย ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย ค่าร้อยละ ค่าดัชนี ค่าสัดส่วนและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน มีความสัมพันธ์กับทิศทางเดียวกับผลผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่งสถานที่เก็บสินค้าและคมนาคมในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี และยะลาแต่มีทิศทางความสัมพันธ์ทิศทางตรงกันข้ามในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูล สงขลาและนราธิวาส และสาขาการผลิตของจังหวัดนราธิวาส ส่วนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับผลผลิตภาพแรงงานสาขาการทำเหมืองและย่อยหินจังหวัดสตูล และกับสาขาการขนส่งและสาขาสถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสตูลและยะลา แต่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูล สงขลาและในสาขาการผลิตของจังหวัดนราธิวาส 2) การเปลี่ยนแปลงผลผลิตภาพแรงงานในสาขาการทำเหมืองแร่และย่อยหิน มีมูลค่าและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ย ทั้ง 5 จังหวัดต่อปี สูงสุดจำนวน 455,423 บาทต่อคนต่อปี และร้อยละ 73.67 ต่อปี สาขาการก่อสร้างมีมูลค่าเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีต่ำสุด จำนวน 39,764 บาทต่อคนต่อปี สาขาการผลิตมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ต่อปีต่ำสุดร้อยละ 0.38 ต่อปี และ 3) การเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานในสาขาการทำเหมืองแร่และหินย่อยมีค่าดัชนีผลผลิตภาพแรงงานเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐานเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีต่ำสุด ร้อยละ 688.08 ต่อปี ในขณะที่สาขาการก่อสร้างมีค่าดัชนีผลผลิตภาพแรงงานเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐานเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีต่ำสุด ร้อยละ 32.39 ต่อปี

สรุปจากการงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
1. ชุตติพงษ์ บุญศรีประชา	2539	ความสอดคล้อง ของการกำหนด อัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับสภาวะ เศรษฐกิจของ ประเทศไทย	ศึกษาความ สอดคล้องของการ กำหนดอัตรา ค่าจ้างขั้นต่ำกับ สภาวะเศรษฐกิจ ของประเทศไทย คือ ดัชนีราคา ผู้บริโภค การ ขยายตัวทาง เศรษฐกิจ ผลิต ภาพแรงงาน ค่าจ้างตลาด โดย ใช้ข้อมูลระหว่างปี 2520-2537 มา วิเคราะห์เชิง พรรณนาและหา สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ อย่างง่ายและ วิเคราะห์ในรูป สมการถดถอย เชิงซ้อนเพื่อดู ความสัมพันธ์ใน ระยะสั้นของอัตรา การเพิ่มของค่าจ้าง ขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับตัวแปร เศรษฐกิจต่าง ๆ	1. การหา ความสอดคล้อง ของการกำหนด อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นตัวเงิน ตัวแปรต้น คือ ดัชนีราคา ผู้บริโภคและ ค่าจ้างตลาด ตัวแปรตาม คือ อัตราค่าจ้าง ขั้นต่ำที่เป็นตัว เงิน 2. การหาความ สอดคล้องของ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ที่แท้จริง ตัวแปรต้น คือ การขยายตัว ของเศรษฐกิจ รายภาคและ ผลิตภาพ แรงงานเฉลี่ย ตัวแปรตาม คือ อัตราค่าจ้าง ขั้นต่ำที่แท้จริง	- ค่าจ้างขั้นต่ำทั้ง ที่เป็นตัวเงินและ มูลค่าที่แท้จริง ของ กรุงเทพมหานคร สูงกว่าส่วน ภูมิภาค ขณะที่ การผลิต ผลิต ภาพแรงงาน และ ดัชนีราคา ผู้บริโภคมีอัตรา เพิ่มสูงกว่า แต่ ค่าจ้างขั้นต่ำที่ เป็นตัวเงินของ กรุงเทพมหานคร กลับเพิ่มในอัตรา ที่ใกล้เคียงกับ ส่วนภูมิภาค - การปรับค่าจ้าง ขั้นต่ำมีความ สอดคล้องกับ ค่าจ้างตลาดและ ดัชนีราคา ผู้บริโภค โดยการ กำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ ของ กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้อง กับสภาวะทาง เศรษฐกิจสูง

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
					ในขณะที่ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความสอดคล้องต่ำ
2.อนุเทพกิจประทาน	2539	ปัจจัยที่มีผลต่อผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของประเทศ ไทย	1. ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผลผลิตภาพแรงงานและค่าจ้าง โดยใช้ 2 วิธี 1) วิธีการพรรณนา แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มและความแตกต่างระหว่างผลผลิตภาพแรงงานกับค่าจ้างที่แท้จริงในรูปดัชนี 2) วิเคราะห์เชิงปริมาณ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างในรูปที่เป็นตัวเงินและในรูปที่แท้จริง การวิเคราะห์ใช้วิธีการเชิงสถิติถดถอยเชิงเดี่ยว (Single Regression Analysis)	ตัวแปรต้น คือ ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินค่าจ้างที่แท้จริง ดัชนีค่าจ้างที่แท้จริง ดัชนีการจ้างงาน ตัวแปรตาม คือ ดัชนีผลผลิตภาพแรงงาน	โดยเฉลี่ยผลผลิตภาพแรงงานมีค่าสูงกว่าอัตราค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรม แต่มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน ปัจจัยที่มีผลต่อการเพิ่มผลผลิตภาพแรงงาน คือ เงินลงทุนเฉลี่ยต่อแรงงานและสัดส่วนแรงงานตามระดับการศึกษาต่อจำนวนแรงงานทั้งหมดในอุตสาหกรรม

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			3) วิเคราะห์ปัจจัยที่มีต่อผลิตภาพแรงงาน โดยวิธีการพรรณนา แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของผลิตภาพแรงงานและปัจจัยที่มีผลกระทบ ใช้วิธีการเชิงสถิติถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis)		
3.กรณีการกักตุนระกูล	2539	ค่าจ้างขั้นต่ำกับภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทย	ศึกษาความสัมพันธ์เชิงเหตุผลระหว่างการผลิตเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างขั้นต่ำกับภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทย ในช่วงปี 2526 – 2536 โดยทดสอบความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผล (Causality Test)	อัตราเงินเฟ้อและการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ	โดยส่วนใหญ่แล้วการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำไม่ไปในทิศทางเดียวกับอัตราเงินเฟ้อ และการเปลี่ยนแปลงของดัชนีค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเฉลี่ยทั่วประเทศก็ไม่มี ความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานนอกภาคการเกษตรกรรม
4.สุวรรณ ตุลยวสินพงศ์	2543	เกณฑ์การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำและ	1. ศึกษาหาผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำต่อ	1. ตัวแปรตามคือจำนวนผู้มีงานทำของกลุ่ม	1. การปรับค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้นร้อยละ

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
		ผลกระทบต่อการจ้างงานและค่าจ้างในภาคอุตสาหกรรม	การจ้างงานได้สร้างแบบจำลองผู้มีงานทำของแรงงาน กลุ่มต่างๆ 6 กลุ่ม โดยใช้ข้อมูลทางสถิติ ในอดีตมาศึกษาด้วยสมการเชิงถดถอยเส้น(linear regression) เพื่อศึกษาว่าการปรับค่าจ้างขึ้นต่ำในช่วง 20 กว่าปีที่ผ่านมา ส่งผลกระทบต่อการจ้างงานกลุ่ม-เพศ วัยต่างๆ อย่างไร 2. ศึกษาผลกระทบของการปรับค่าจ้างขึ้นต่ำต่อการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างของแรงงานกลุ่มต่างๆ โดยใช้แบบจำลองที่สะท้อนความสัมพันธ์ของการเปลี่ยนแปลงในระดับค่าจ้างกับตัวแปรต่างๆ และใช้วิเคราะห์ด้วยสมการถดถอยเชิงเส้น	แรงงานตามเพศ-วัยต่างๆ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผลិតภัณฑ์มวลรวมแท้จริง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริง และจำนวนประชากรในกลุ่มเพศ-วัยต่างๆ 2. ตัวแปรตามคือค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงานในภาคอุตสาหกรรม 10 กลุ่ม ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวม ค่าจ้างขั้นต่ำ และระดับการศึกษาของแรงงาน	ละ 1 จะส่งผลให้การจ้างงานในแรงงานกลุ่มวัยรุ่นชายและหญิงลดลงดังนี้ กลุ่มแรงงานชายอายุ 15-19 ปี ลดลงร้อยละ 0.2949 กลุ่มแรงงานชายอายุ 20-24 ปี ลดลงร้อยละ 0.1457 และแรงงานหญิงอายุ 15-19 ปี ลดลงร้อยละ 0.2226 2. การปรับค่าจ้างขึ้นต่ำเพิ่มขึ้นมีผลกระทบต่อระดับการจ้างงานของแรงงานกลุ่มกลางๆ เท่านั้น 3. ผลกระทบของค่าจ้างขึ้นต่ำทั้งต่อระดับการจ้างงานและค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงานสะท้อนว่า ผู้ที่ไม่ได้รับ

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			(linear regression)		ผลบวกจากการปรับค่าจ้างขั้นต่ำกลับเป็นแรงงานกลุ่มวัยรุ่นและแรงงานกลุ่มล่างๆ ซึ่งเป็นกลุ่มแรงงานที่กฎหมายต้องการจะคุ้มครองนั่นเอง
5.มานิตย์ ผิวขาว	2546	การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย	ศึกษาปัจจัยการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยใช้แบบจำลอง 2 แบบ คือ Adaptive Expectation และแบบ Rational Expectation เพื่อหาความสัมพันธ์ของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับตัวแปรได้แก่ ผลผลิตมวลรวมในประเทศ เบื้องต้น อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ อัตราจ้างขั้นต่ำของภาครัฐบาลแท้จริง และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงที่มีความล่าช้า 1 ช่วงเวลา ตัวแปรตาม คือ ค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง	ตัวแปรต้น คือ ผลผลิตมวลรวมในประเทศ เบื้องต้น อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ อัตราจ้างขั้นต่ำของภาครัฐบาลแท้จริง และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงที่ มีความล่าช้า 1 ช่วงเวลา ตัวแปรตาม คือ ค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง	ปัจจัยกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริง โดยใช้แบบจำลอง Adaptive Expectation พบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริง ได้แก่ ตัวแปรอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีความล่าช้า 1 ช่วงเวลา ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงในทิศทางเดียวกันหรือเป็นบวก โดยส่วนใหญ่การ

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			2616-2544 โดย 1. หาค่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำทั่วประเทศ คำนวณจาก ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยจำนวนเขตที่อัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีผลบังคับใช้แต่ละเขต แล้วนำมาคำนวณค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยจำนวนเดือนที่อัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีผลบังคับใช้ในแต่ละปี 2 ศึกษาผลผลิตภาพแรงงานโดยใช้ผลผลิตของแรงงานเป็นตัววัด โดยการหาผลผลิตภาพ แรงงานไร้ฝีมือโดยการประมาณสมการการผลิตแบบ Cobb-Douglas โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายปีจากปี 2516-2544 เมื่อให้ค่าความยืดหยุ่นของผลผลิตต่อปัจจัยแรงงานไร้ฝีมือแล้ว		ปรับเปลี่ยนสูงขึ้นของดัชนีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือ การพยากรณ์อัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงในอนาคต ช่วงปี 2545-2550 โดยใช้ แบบจำลอง Rational Expectation พบว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริงในอนาคตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยมีการเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยในแต่ละปี

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			นำไปคำนวณผลิตภาพแรงงานไร่ฝ่มือ แล้วไปคำนวณผลิตภาพแรงงานไร่ฝ่มือในปี 2616-2544 ต่อไป		
6.ศุภสิทธิ์ ฟองสมุทร	2547	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่แท้จริง	1.ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของในแต่ละสาขาการผลิตโดยใช้ฟังก์ชันการผลิต Double Natural Logarithmic Model ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) 2. ศึกษาความสัมพันธ์ของผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่แท้จริงโดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานทั้งผลิตภาพเฉลี่ยและผลิตภาพส่วนเพิ่ม ซึ่งการคำนวณค่าจ้างที่แท้จริงจะต้องนำค่าจ้างที่เป็นตัวเงิน	ตัวแปรอิสระคือผลิตภาพแรงงาน ตัวแปรตาม คือค่าจ้างที่แท้จริง	สาขาอุตสาหกรรม การคมนาคมและขนส่ง สาขาที่อยู่อาศัยและสาขาบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ ค่าจ้างที่แท้จริงมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานปีปัจจุบันและและผลิตภาพแรงงานปีก่อนหน้าก่อนหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			มาปรับโดยใช้ดัชนีราคาผู้บริโภค และใช้เทคนิคการวิเคราะห์สมการถดถอย		
7.ศูนย์บริการวิชาการ เศรษฐศาสตร์คณะ เศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	2547	ความจำเป็นในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ	ศึกษาผลกระทบจากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีต่อการจ้างงานในเชิงเศรษฐกิจด้านต่างๆ ในปี พ.ศ. 2546 ครอบคลุมถึงผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจมหภาค ซึ่งถูกสะท้อนโดยการเปลี่ยนแปลงในระดับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) อัตราเงินเฟ้อ รายได้ครัวเรือน การบริโภคโดยรวมของครัวเรือน รวมทั้งผลกระทบต่อตัวลูกจ้างและนายจ้าง ซึ่งถูกสะท้อนโดยระดับการจ้างงานและต้นทุนการผลิตสินค้าตามลำดับ โดยใช้แบบจำลอง Computer	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ต่ำ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)	1.การปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำร้อยละ 1 หรือคิดเป็นมูลค่าราว 32,390.30 ล้านบาท เมื่อเทียบกับข้อมูลในปี พ.ศ. 2545 โดยการปรับลดของ GDP นี้เป็นผลมาจากการปรับลดของมูลค่าการส่งออกเป็นหลัก นอกจากนั้น การปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำดังกล่าวยังทำให้เกิดเงินเฟ้อราวร้อยละ 0.19 เมื่อดูจากดัชนีราคาผู้บริโภค และราวร้อยละ 0.064 เมื่อดูจากดัชนีราคาโดยรวมของระบบ (GDP Deflator)

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			General Equilibrium (CGE)		2.การปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขึ้นต่ำร้อยละ 1 ทำให้การจ้างงานด้อยทักษะปรับตัวลดลงร้อยละ 0.3 3. การปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขึ้นต่ำร้อยละ 1 ไม่ส่งผลกระทบต่อการจัดเจนต่อการปรับตัวต่อต้นทุนการผลิตของภาคการผลิตโดยรวมของประเทศ โดยต้นทุนการผลิตในบางอุตสาหกรรม (กลุ่มสินค้าส่งออกและกลุ่มที่ไม่มีการค้าขายกับต่างประเทศ) จะปรับตัวสูงขึ้น ในขณะที่ต้นทุนการผลิตในกลุ่มอุตสาหกรรมที่เหลืออื่นๆจะมีการปรับตัวลดลง

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
8.นนท์ บุญเรือง	2548	ผลิตภาพ แรงงานในสาขา อุตสาหกรรม การผลิตของ ไทย	1.ศึกษาการ เปลี่ยนแปลงผลิต ภาพแรงงานใน สาขาอุตสาหกรรม การผลิตและใน แต่ละหมวด อุตสาหกรรมการ ผลิต โดยการทำ การวัดหาผลิตภาพ แรงงานแท้จริง ใช้ มูลค่าเพิ่มของ แรงงานต่อ 1 ชั่วโมงการทำงาน ของแรงงานแล้ว ปรับด้วยอัตราเงิน เฟ้อ 2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ กำหนดผลิตภาพ แรงงาน ด้วยการ วิเคราะห์สมการ สถิติ ในปี พ.ศ. 2539 และปี พ.ศ. 2543 โดยวิเคราะห์ เฉพาะภาพรวมใน สาขาอุตสาหกรรม การผลิต ปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อผลิต ภาพแรงงาน ประกอบด้วยปัจจัย ทางเศรษฐกิจ ได้แก่ เงินลงทุนใน สินทรัพย์ถาวรและ	ตัวแปรต้น ได้แก่ เงิน ลงทุนใน สินทรัพย์ถาวร อายุ เพศ ระดับ การศึกษาของ แรงงาน ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลิตภาพ แรงงาน	ผลิตภาพแรงงาน มีแนวโน้มลดลง ทั้งในสาขา อุตสาหกรรมการ ผลิตและแต่ละ หมวด อุตสาหกรรมการ ผลิต ยกเว้นใน บางหมวด อุตสาหกรรมการ ผลิตที่มีแนวโน้ม เพิ่มขึ้น ได้แก่ หมวด อุตสาหกรรมการ ผลิตสิ่งทอสิ่งถัก เครื่องแต่งกาย และหมวด อุตสาหกรรมการ ผลิตขั้นพื้นฐาน โลหะขั้นมูลฐาน โดยมีปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อการ เพิ่มผลิตภาพ แรงงาน ใน อุตสาหกรรมการ ผลิต ได้แก่ แรงงานที่มี การศึกษาใน ระดับชั้น มัธยมศึกษา และ สัดส่วนของเงิน ลงทุนทรัพย์สินถาวร

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			ปัจจัยทางคุณภาพ ของแรงงาน ได้แก่ อายุ เพศ ระดับ การศึกษาของ แรงงาน		อย่างไรก็ตาม ปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อการเพิ่มผลิต ภาพแรงงานใน แต่ละหมวดสาขา อุตสาหกรรมการ ผลิตจะมีความ แตกต่างกันไป ตามลักษณะการ ผลิตของหมวด อุตสาหกรรมการ ผลิตนั้นๆ และ เมื่อเปรียบเทียบ ผลิตภาพแรงงาน กับค่าจ้างที่ แท้จริง พบว่าใน สาขา อุตสาหกรรมการ ผลิต ผลิตภาพ แรงงานมีค่าสูง กว่าค่าจ้างที่ แท้จริง 5.0 เท่า และในแต่ละ หมวด อุตสาหกรรมการ ผลิตมีผลิตภาพ แรงงานต่อค่าจ้าง ที่แท้จริงเฉลี่ยอยู่ ระหว่าง 1.8-9.3 เท่า หมายความว่า แรงงานได้รับ ค่าจ้างน้อยกว่า

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
					มูลค่าของผลผลิตที่แรงงานผลิตให้กับสถานประกอบการในหมวดอุตสาหกรรมการผลิตนั้นโดยมีความแตกต่างต่ำสุดในหมวดอุตสาหกรรมการผลิตสิ่งถักสิ่งทอเครื่องแต่งกายและมีค่าสูงสุดในหมวดอุตสาหกรรมการผลิต เคมีปิโตรเลียม ยางพลาสติก
9. ธนินทร์ พูลสวัสดิ์	2549	ปัจจัยกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย	1. วิเคราะห์ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ ผลผลิตภาพแรงงาน ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภค ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์ด้วยสมการถดถอยแบบพหุ(Multiple	ตัวแปรอิสระประกอบด้วยผลผลิตภาพแรงงาน ค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคที่แท้จริง ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ตัวแปรตาม คือ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง	การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทยควรคำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภค รองลงมา คือ ผลผลิตภาพแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศตามลำดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			Linear regression) และใช้เทคนิคการพยากรณ์โดยการปรับให้เรียบ Exponential Smoothing มาทำการพยากรณ์ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ความจะเป็นในปี พ.ศ.2548-2550		ต่ำแท้จริงในอนาคตจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยในแต่ละปี อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินที่ได้จากการพยากรณ์ในสมการมีค่าสูงกว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ประกาศบังคับใช้
10.สาริต สิริภักดิ์	2552	ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทย	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product – moment correlation) เป็นค่าสถิติในการวัดความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปร แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ลักษณะ	ตัวแปรต้น คือ ผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม ตัวแปรตาม คือ ผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน มีความสัมพันธ์กับทิศทางเดียวกับผลผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและคมนาคมในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี และยะลาแต่มีทิศทางความสัมพันธ์ทิศทางตรงกันข้ามในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูล สงขลาและ

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			ประกอบด้วย ลักษณะที่หนึ่ง เป็น การศึกษา ความสัมพันธ์ ระหว่างอัตรา ค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็น ตัวเงินของจังหวัด กับผลผลิตภาพ แรงงานใน 4 สาขา ของจังหวัด ลักษณะที่สอง เป็นการศึกษา ความสัมพันธ์ ระหว่างอัตรา ค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็น ตัวเงิน โดยใช้ ค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ลักษณะที่สาม เป็นการศึกษา ความสัมพันธ์ ระหว่างอัตรา ค่าจ้างขั้นต่ำที่ แท้จริงของจังหวัด กับผลผลิตภาพ แรงงานใน 4 สาขาของจังหวัด ลักษณะที่สี่ เป็น การศึกษา ความสัมพันธ์ ระหว่างอัตรา ค่าจ้างขั้นต่ำที่		นราธิวาส และ สาขาการผลิต ของจังหวัด นราธิวาส ส่วน อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ที่แท้จริงมี ความสัมพันธ์ใน ทิศทางเดียวกับ ผลผลิตภาพแรงงาน สาขาการทำ เหมืองและย่อย หินจังหวัดสตูล และกับสาขาการ ขนส่งและสาขา สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม ของจังหวัดสตูล และยะลา แต่มี ความสัมพันธ์ใน ทิศทางตรงกัน ข้ามในสาขาการ ก่อสร้างของของ จังหวัดสตูล สงขลาและใน สาขาการผลิต ของของจังหวัด นราธิวาส

ชื่อผู้วิจัย	ปี	ชื่อเรื่อง	วิธีการศึกษา	ตัวแปร	ผลการศึกษา
			แท้จริงโดยใช้ ค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด กับผลิต ภาพแรงงานแต่ละ สาขา โดยใช้ ค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด		

สรุปปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

จากผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ได้แก่ (1) ดัชนีราคาผู้บริโภคและเงินเฟ้อ (2) ค่าจ้างตลาด (3) ระดับค่าจ้าง (4) ผลิตภาพแรงงาน (5) ค่าครองชีพของแรงงานและค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภค (6) ผลิตภัณท์มวลรวมภายในประเทศ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเป็นข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งได้ทำการรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล กับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม และดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 จนถึงปี พ.ศ. 2555 รวมระยะเวลา 12 ปี โดยรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร วารสาร วิทยานิพนธ์ งานวิจัยต่างๆ และตลอดจนข้อมูลที่เผยแพร่ผ่านทางอินเทอร์เน็ตจากเว็บไซต์ต่างๆ ที่หน่วยงานภาครัฐและเอกชนตีพิมพ์เผยแพร่ เช่น กระทรวงแรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นต้น

1. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นการใช้ข้อมูลทุติยภูมิ จึงใช้แบบบันทึกข้อมูลแทนการสร้างเครื่องมือและทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตัวแปรดังกล่าวที่ละตัวกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Analysis) และวิเคราะห์ตัวแปรอิสระแต่ละตัวที่ส่งผลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยใช้สมการถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Analysis) และสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression) และประมาณค่าวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square) พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาอัตโนมัติของตัวคลาดเคลื่อนขึ้นในข้อมูล ด้วยวิธี Chochran – Orcutt

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กระทรวงแรงงาน สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

3. การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) และ การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis)

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา โดยการนำข้อมูลที่รวบรวมเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้มาอธิบายรายละเอียด ความหมาย ความสำคัญและการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม และดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม ในระหว่างปี พ.ศ. 2544 – 2555 เพื่อนำเสนอในเชิงเปรียบเทียบ โดยวิธีคำนวณค่าสถิติเชิงพรรณนาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ

1.1 การปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ คำนวณจากผลรวมของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในแต่ละปีหารด้วยจำนวนจังหวัดทั้งหมด (ชุดิพงษ์ บุญศรีประชา. 2539: 23)

$$\text{อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ย} = \frac{\sum (\text{อัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดที่ } i \text{ ในแต่ละปี})}{(\text{จำนวนจังหวัด})}$$

การคำนวณค่าจ้างขั้นต่ำที่เฉลี่ยถ่วงน้ำหนักจำนวนเดือน (กรณีที่มีประกาศใช้ระดับค่าจ้างขั้นต่ำตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไปหรือ 2 อัตราขึ้นไปใน 1 ปี ถ้าในปีใดมีการใช้ระดับค่าจ้างขั้นต่ำเพียงอัตราเดียวก็ไม่ต้องถ่วงน้ำหนักด้วยจำนวนเดือนที่ประกาศใช้) เป็นการคำนวณต่อเนื่องจากขั้นตอนแรก

$$\text{อัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดที่ } i = \frac{\sum (\text{อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ประกาศใช้ช่วงที่ } i \times \text{จำนวนเดือนที่ประกาศใช้})}{12 (\text{เดือน})}$$

1.2 เนื่องจากอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินมักไม่สามารถเป็นเครื่องชี้ถึงระดับอำนาจซื้อของแรงงานได้อย่างถูกต้อง ในการศึกษาถึงอำนาจซื้อหรือระดับมาตรฐานการครองชีพของแรงงานสูงขึ้นหรือต่ำลงหรือไม่เพียงใด จึงต้องพิจารณาโดยคิดคำนวณปรับค่าจ้างที่เป็นตัวเงินให้เป็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง (real wage) ด้วยดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป (Consumer Price Index: CPI) (ชุดิพงษ์ บุญศรีประชา. 2539: 23)

$$\text{อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงปีที่ } t = \frac{\text{อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินปีที่ } t \times 100}{\text{ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป ปี 2554 เป็นปีฐาน}}$$

2. การวิเคราะห์เชิงปริมาณ

2.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

โดยใช้ข้อมูลระหว่างตัวแปร 2 ตัว ประกอบด้วยตัวแปรอิสระ(X) และตัวแปรตาม (Y) ในรูปสมการถดถอยในรูปเส้นตรง โดยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาทำการวิเคราะห์ โดยใช้เครื่องมือทางสถิติที่เรียกว่า (Simple Correlation) วัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 4 ตัว ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีของผลิตภาพแรงงาน อุตสาหกรรมโดยรวม ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ย ซึ่งเป็นตัวแปรตาม (Y) ซึ่งจะวัดทั้งทิศทางและขนาดความสัมพันธ์จากค่าสัมประสิทธิ์ (r) และค่าสัมประสิทธิ์ในการตัดสินใจ (R-Square) โดยทดสอบ ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย(Simple Linear Regression) เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (X) และตัวแปรตาม (Y) ตัวแปร X ซึ่งให้คำตอบสนองหรือค่าสังเกตหาความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่าง Y และ X เป็นเส้นตรงโดยใช้สมการ

สมการการเส้นถดถอย คือ

$$Y = B_0 + B_1X_i + E_i$$

สมการการถดถอยที่ได้จากการประมาณอยู่ในรูปของ

$$Y = B_0 + B x$$

$$\text{ดังนั้น } B_0 = y - B x$$

$$B = \frac{n \sum xy - (\sum x)(\sum Y)}{n (\sum x^2) - (\sum x)^2}$$

โดยที่ n = จำนวนข้อมูล

$\sum XY$ = ผลรวมทั้งหมดของผลคูณของค่า X และ Y

$\sum X^2$ = ผลรวมทั้งหมดของค่า X

ขั้นตอนการวิเคราะห์ มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 นำข้อมูลที่จัดกระทำแล้วบันทึกลงในโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อทำการประมวลผลข้อมูลในรูปแบบสมการถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย(Simple Linear Regression)

ขั้นตอนที่ 2 ทำการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย(Simple Linear Regression) เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระตัวแปรเดียว (X_{ij}) และตัวแปรตาม (Y_{ij}) โดยใช้ Log-Linear Model เป็นแบบจำลอง ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ซึ่งเป็นการประมาณค่าสมการให้อยู่ในรูปเส้นตรง โดยใช้ Logarithm ซึ่งสามารถเขียนให้อยู่ในรูปของสมการได้ดังนี้

โดยมีค่าตัวแปรอิสระ(X_{ij}) จำนวน 4 ตัว ได้สมการดังนี้

$$\ln Y_t = \ln B_0 + B_1 \ln \text{CPI}_t \quad \text{สมการที่ 1}$$

$$\ln Y_t = \ln B_0 + B_2 \ln \text{LPI}_t \quad \text{สมการที่ 2}$$

$$\ln Y_t = \ln B_0 + B_3 \ln \text{LPI FOOD}_t \quad \text{สมการที่ 3}$$

$$\ln Y_t = \ln B_0 + B_4 \ln \text{REAL GDP}_t \quad \text{สมการที่ 4}$$

โดยที่

Y_t คือ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยในปีที่ t (ร้อยละ)

B_0 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของค่าคงที่เมื่อ ตัวแปรอิสระ (X) เป็น 0

$B_1 \dots B_3$ คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ (X)

CPI_t คือ ดัชนีราคาผู้บริโภคของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปีที่ t (ร้อยละ)

LPI_t คือ ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมในปีที่ t (ร้อยละ)

LPI FOOD_t คือ ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม ในปีที่ t (ร้อยละ)

REAL GDP_t คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปีที่ t (ร้อยละ)

การประมาณค่าของค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระในสมการถดถอย ใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square: OLS) ต้องประมาณค่า B_0 B_1 B_2 B_3 และ B_4 ที่ทำให้ผลรวมยกกำลังสองของค่าความผิดพลาด (Error Term) ที่ได้จากเส้นถดถอยของสมการตัวอย่าง ($\sum_{i=1}^2 e_i^2$) มีค่าต่ำสุด

ขั้นตอนที่ 3 ทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient: R) ในการวัดทิศทางความสัมพันธ์ และพิจารณาว่าสมการที่สร้างขึ้นมานี้สามารถอธิบายถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตาม โดยพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ของการตัดสินใจ (Coefficient of Determinant: R^2 : R-Square) รวมถึงการโดยทดสอบระดับนัยสำคัญของความสัมพันธ์ที่วัดด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient: R) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

2.2 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression)

วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมโดยรวม ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) ในรูปแบบสมการถดถอยเชิงซ้อน พังก์ชันความสัมพันธ์ตัวแปรอิสระ กับอัตราการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ มีดังนี้

$$W_{it} = f(CPI_{it}, LPI_{it}, REAL\ GDP_{it})$$

โดยที่ $\frac{\partial W_{it}}{\partial CPI_{it}} > 0$, $\frac{\partial W_{it}}{\partial LPI_{it}} > 0$, $\frac{\partial W_{it}}{\partial REAL\ GDP_{it}} > 0$

โดยใช้แบบจำลองทางสถิติในลักษณะสมการถดถอยเชิงซ้อน ซึ่งแสดงได้ดังนี้

$$\ln Y_t = \ln B_0 + B_1 \ln CPI_t + B_2 \ln LPI_t + B_3 \ln REAL\ GDP_t \quad \text{สมการที่ 5}$$

โดยที่

Y_t คือ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยในปีที่ t (ร้อยละ)

B_0 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของค่าคงที่เมื่อ ตัวแปรอิสระ (X) เป็น 0

$B_1 \dots B_3$ คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ (X)

CPI_t คือ ดัชนีราคาผู้บริโภคของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลในปีที่ t (ร้อยละ)

LPI_t คือ ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมโดยรวมในปีที่ t (ร้อยละ)

$REAL\ GDP_t$ คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปีที่ t (ร้อยละ)

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อน

i คือ พื้นที่ที่ทำการศึกษาคือ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล

t คือ ปีที่ทำการศึกษา คือ ระหว่างปี พ.ศ. 2544-2555

โดยสมการ (1) คือ สมการการปรับค่าจ้างขั้นต่ำในรูปถดถอยเชิงซ้อนซึ่งเป็นการนำตัวแปรทั้งหมดมาพิจารณาทีละตัว ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอิสระเพิ่มขึ้นจะทำให้มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามมา

ภูมิฐาน รังคกุลวัฒน์ (2554: 61) ประมาณค่าของค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระในสมการถดถอยเชิงซ้อน ใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square: OLS) ต้องประมาณค่า B_0 B_1 B_2 และ B_3 ที่ทำให้ผลรวมยกกำลังสองของค่าความผิดพลาด (Error Term) ที่ได้จากเส้นถดถอยของสมการตัวอย่าง ($\sum_{i=1}^2 e_i^2$) มีค่าต่ำสุด

ข้อกำหนดสำหรับการวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) มีข้อกำหนดต้องพิจารณา ดังนี้

1. การแจกแจงของความคลาดเคลื่อน ε_i สำหรับทุกค่าสังเกตควรมีการแจกแจงแบบปกติ (normality) โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับศูนย์ หรือ $E(\varepsilon_i) = 0$
2. ความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน ε_i สำหรับทุกค่าสังเกตต้องมีค่าคงที่เท่ากัน หรือ $\text{Var}(\varepsilon_i) = \sigma^2 \varepsilon$
3. ความคลาดเคลื่อนของแต่ละค่าสังเกตต้องเป็นอิสระต่อกัน (Non – Auto Correlation) นั่นคือ ε_i และ ε_j ของข้อมูลที่ i และ j เป็นอิสระต่อกัน
4. ตัวแปรอิสระทุกตัวต้องไม่มีความสัมพันธ์กันเอง เพราะจะทำให้ไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่า การเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรตามเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในค่าของตัวแปรอิสระใด
5. จำนวนตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์ (n) จะต้องมีมากกว่าตัวแปรอิสระ (k)

ขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 นำข้อมูลที่จัดกระทำแล้วบันทึกลงในโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อทำการประมวลผลข้อมูลในรูปแบบสมการถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรง

ขั้นตอนที่ 2 นำผลที่ได้จากการประมวลผลการตรวจสอบทางสถิติ ว่ามีตัวแปรอิสระใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม โดยในการตรวจสอบจะพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ของสมการ ที่แสดงถึงความสามารถ อธิบายการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับที่น่าพอใจหรือไม่ และตรวจสอบว่าค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์โดยรวม ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์แต่ละตัวและค่าความเป็นอิสระต่อกันของตัวคลาดเคลื่อน เป็นจริงตามสมมติฐานหรือไม่

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient: R)

สายชล สินสมบุรณ์ทอง (2552: 404) เป็นค่าที่ใช้วัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่และมีความสัมพันธ์กันในทิศทางใด โดยดูจากเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient: R) เป็นบวกหรือลบ ซึ่งค่า R จะมีค่าอยู่ระหว่าง -1 ถึง 1 หรือ $-1 \leq R \leq 1$ โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$R = \frac{n \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[n \sum X^2 - (\sum X)^2][n \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

โดยที่ R คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

X, Y คือ ค่าที่สามารถคำนวณได้ของตัวแปรที่ 1 และ 2

$\sum x$ คือ ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรที่ 1 (อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ)

$\sum y$ คือ ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรที่ 2

$\sum xy$ คือ ผลรวมของผลคูณระหว่างข้อมูลตัวแปรที่ 1 และตัวแปรที่ 2

$\sum x^2$ คือ ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรที่ 1

$\sum y^2$ คือ ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรที่ 2

N คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง หมายถึงปี พ.ศ.2544 -2555

เครื่องหมายบวก และ ลบเป็นตัวบ่งชี้ทิศทางของความสัมพันธ์

ถ้า R มีค่าเป็นบวก แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

ถ้า R มีค่าเป็นลบ แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกัน

สำหรับขนาดของความสัมพันธ์สามารถดูได้จากค่า R ที่เป็นตัวเลข

ถ้า R มีค่าสูง แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันมาก

ถ้า R มีค่าต่ำ แสดงว่า มีความสัมพันธ์กัน

ถ้า R มีค่าเป็นศูนย์ แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย

2. ค่าสัมประสิทธิ์ตัดสินใจ (Coefficient of Determinant: R^2) หรือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ยกกำลังสอง เป็นตัวบ่งชี้เป็นดัชนีร้อยละ ให้ทราบว่าการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามจะสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามมากน้อยเพียงใด มีสูตรการหาค่า R^2 ดังนี้

$$R^2 = SSR/SST$$

เนื่องจาก $SSR = SST - SSE$ ดังนั้น

$$R^2 = 1 - (SSE/SST)$$

โดย SSR = ผลบวกกำลังสองที่อธิบายได้โดยสมการถดถอย

SSE = ผลบวกกำลังสองเนื่องจากความคลาดเคลื่อน

SST = ผลบวกกำลังสองของทั้งหมด

โดยสัมประสิทธิ์ตัดสินใจ จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ตัดสินใจสูงใกล้ 1 หมายความว่า ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายความผันแปรในตัวแปรตามได้ดี แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์

ตัดสินใจ มีค่าต่ำ ใกล้ 0 หมายความว่า ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายความผันแปรในตัวแปรตามได้ไม่ดี

3. $\text{Adj } R^2$ เนื่องจากค่า SSR จะเพิ่มขึ้น ดังนั้น เมื่อเพิ่มตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอย จะทำให้ค่า R^2 มากขึ้น ทั้งที่ตัวแปรอิสระที่เพิ่มขึ้นอาจจะไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามเลยก็ได้ จึงมีการปรับค่า R^2 ให้ถูกต้องขึ้น และเรียกว่า $\text{Adj } R^2$ โดยมีสูตรดังนี้

$$\text{Adj } R^2 = 1 - \frac{\text{SSE}/(n - k - 1)}{\text{SST}/(n - 1)}$$

n = ขนาดตัวอย่าง

4. ค่าสถิติ F- test เป็นค่าสถิติใช้ทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงซ้อน เนื่องจากค่า R^2 ก่อนนำไปใช้ จะต้องพิสูจน์ก่อนว่า ตัวแปรที่นำมาศึกษานั้นมีความสัมพันธ์กันจริงหรือไม่ สูตรที่ใช้ทดสอบดังนี้

$$F = \frac{R^2(n - k - 1)}{k(1 - R^2)}$$

เมื่อ $df = k, n - k - 1$ และตั้งสมมติฐานว่า $H_0: \rho = 0, H_1: \rho \neq 0$ ถ้าปฏิเสธสมมติฐานศูนย์ จะแสดงว่า ตัวแปรที่นำมาหาความสัมพันธ์นั้นมีความสัมพันธ์กัน

5. ค่าสถิติ t - test เป็นค่าที่ใช้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระแต่ละตัว (b) เพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรอิสระตัวใดบ้างที่สามารถใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามได้ดี โดยนำค่า t ที่ได้จากการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบกับค่า t ที่ได้จากตาราง ถ้าค่า t ที่ได้จากการวิเคราะห์มีค่ามากกว่าค่า t ที่ได้จากตารางแสดงว่าตัวแปรอิสระนั้นมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงตัวแปรตามได้ดี

การคำนวณหาค่า t จากสูตร

$$t = \frac{b_i}{Sb_i}$$

โดย t = ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบนัยสำคัญ

b_i = สัมประสิทธิ์ความถดถอยของตัวแปรอิสระตัวที่ i ที่ต้องการทดสอบนัยสำคัญ

Sb_i = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ความถดถอย

6. ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significant:Sig.) พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระได้จากค่า Sig. ของ F และ t โดยทำการกำหนดระดับนัยสำคัญ โดยทั่วไปในการทดสอบสมมติฐานมักจะกำหนดให้ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.5 เป็นเกณฑ์ต่ำสุดที่จะปฏิเสธ H_0 แล้วพิจารณาว่าค่า Sig. ของ F และ t ที่ได้จากการวิเคราะห์มีค่าไม่เกินค่า Sig. ที่กำหนดไว้หรือไม่ หากเป็นกรณีค่า Sig. ของ F ที่ได้มีค่าไม่เกินค่าที่กำหนด แสดงว่าสมการที่สร้างขึ้นสามารถนำมาใช้พยากรณ์ได้ดี และในกรณีที่ค่า Sig. ของ t ที่ได้จากการวิเคราะห์มีค่าไม่เกินกำหนด แสดงว่าตัวแปรอิสระตัวนั้นสามารถใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามได้ดีเช่นกันสร้างขึ้นสามารถนำมาใช้พยากรณ์ได้ดี แต่หากจากค่า Sig. ของ t ที่คำนวณได้ มีค่ามากกว่าที่กำหนดแสดงว่าตัวแปรดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. ค่า Variance –Inflation Factor (VIF) เป็นค่าที่ใช้ทดสอบว่ามีปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันในสมการที่ประมาณขึ้นหรือไม่ (Multicollinearity) ซึ่งแสดงเกณฑ์ทั่วไปที่ใช้พิจารณา คือ ถ้าค่า VIF มากกว่า 10 ขึ้นไป แสดงว่ามีปัญหาความสัมพันธ์กันเองระหว่างตัวแปรอิสระขึ้น

8. ค่า Durbin – Watson (d) เป็นค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ โดยมีสูตรดังนี้

$$d = \frac{\sum_{t=2}^n (e_t - e_{t-1})^2}{\sum_{t=1}^n e_t^2}$$

เมื่อ $e_t = Y_t - Y_{t-1}$

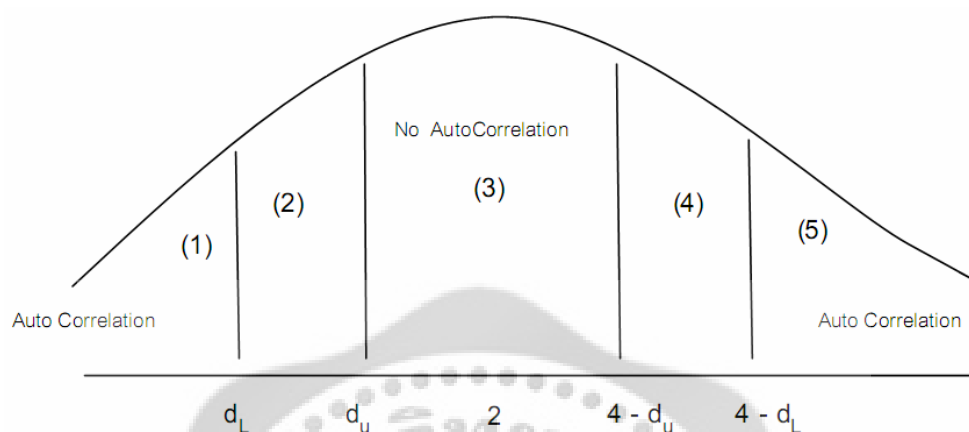
$t = 1, 2, \dots, n$

โดย n คือ จำนวนค่าสังเกต

การทดสอบ Durbin – Watson เพื่อทดสอบค่าความคลาดเคลื่อนว่าเป็นอิสระต่อกันหรือไม่ โดยค่าขอบเขตวิกฤตสามารถหาได้จาก ตาราง Durbin – Watson โดยพิจารณาจากค่า Durbin – Watson ดังนี้

1. ถ้า d มีค่าเข้าใกล้ 2 จะสรุปว่า e_t และ e_{t-1} อิสระต่อกัน
2. ถ้า d น้อยกว่า 2 แสดงว่าความสัมพันธ์ของ e_t และ e_{t-1} อยู่ในทิศทางบวกและถ้า มีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงว่า e_t และ e_{t-1} มีความสัมพันธ์กันมาก
2. ถ้า d มากกว่า 2 แสดงว่าความสัมพันธ์ของ e_t และ e_{t-1} อยู่ในทิศทางลบ และถ้า d มีค่าเข้าใกล้ 4 แสดงว่า e_t และ e_{t-1} มีความสัมพันธ์กันมาก

3. ถ้าจะพิจารณาค่า Significance ของสถิติทดสอบ Durbin – Watson ถ้าค่า Significance น้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด จะปฏิเสธสมมติฐาน H_0 หรือสรุปได้ว่า e_t และ e_{t-1} มีความสัมพันธ์กัน

ภาพประกอบ 7 การแจกแจงของ Durbin – Watson

1. ถ้าสถิติทดสอบ d อยู่ในช่วงที่ (1) หรือ (5) แสดงว่า ความคลาดเคลื่อน e จะมีความสัมพันธ์กัน
2. ถ้า d อยู่ในช่วงที่ (3) แสดงว่า ความคลาดเคลื่อนไม่มีความสัมพันธ์กัน
3. ถ้า d อยู่ในช่วงที่ (2) หรือ (4) แสดงว่า ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าความคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กันหรือไม่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในช่วงปี พ.ศ. 2544 – 2555 โดยในการวิเคราะห์จะใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตาราง และกราฟ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

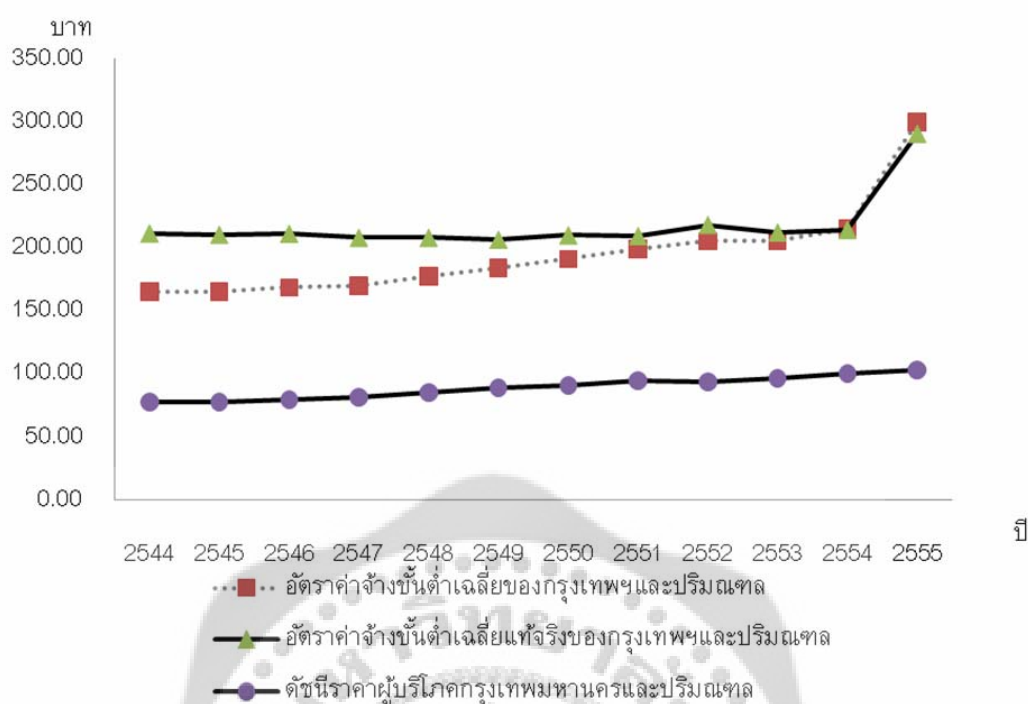
จากข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ราคาศีปีฐาน พ.ศ. 2554 ที่เก็บรวบรวมได้ระหว่างปี พ.ศ. 2544 – 2555 สามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ถึงการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ตาราง 8 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ราคาปีฐาน พ.ศ. 2554 และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยแท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ราคาปีฐาน พ.ศ. 2554

ปี พ.ศ.	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ย ของกรุงเทพฯและปริมณฑล ที่เป็นตัวเงิน	ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป ณ ราคาปีฐาน พ.ศ. 2554 พ.ศ. 2554	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ย แท้จริง ณ ราคาปีฐาน
2543	162.00	76.58	211.56
2544	165.00 (1.85)	77.80 (1.60)	212.08 (0.25)
2545	165.00 (0.00)	78.18 (0.49)	211.04 (-0.49)
2546	168.33 (2.02)	79.48 (1.65)	211.81 (0.36)
2547	170.00 (0.99)	81.50 (2.55)	208.59 (-1.25)
2548	177.50 (4.41)	85.10 (4.42)	208.58 (-0.01)
2549	184.00 (3.66)	88.88 (4.44)	207.03 (-0.74)
2550	191.00 (3.80)	90.76 (2.12)	210.45 (1.65)
2551	199.25 (4.32)	94.92 (4.58)	209.92 (-0.25)
2552	205.33 (3.05)	93.85 (-1.12)	218.79 (4.22)
2553	205.33 (0.00)	96.46 (2.78)	212.87(-2.70)
2554	215.00 (4.70)	100.00 (3.67)	215.00 (1.00)
2555	300.00 (39.50)	103.15 (3.15)	290.85 (35.28)

ที่มา. จากการคำนวณ

หมายเหตุ () หมายถึง อัตราการเปลี่ยนแปลง หน่วยเป็นร้อยละ

ภาพประกอบ 8 แสดงการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เปรียบเทียบกับการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริง ของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ราคาปีฐาน พ.ศ. 2544

จากตาราง 8 และภาพประกอบ 7 พบว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในช่วงปี พ.ศ. 2544 - 2555 มีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ. 2555 มีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้นสูงสุดถึง 300 บาท คิดเป็นร้อยละ 39.53 ซึ่งเป็นการปรับอัตราค่าจ้างสูงที่สุดในรอบ 12 ปีที่ทำการศึกษานี้ แต่ในปี พ.ศ. 2545 และ 2553 ไม่มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ และดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในปี พ.ศ. 2555 ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปมีค่าสูงสุดเท่ากับ 103.5 ปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.15 ซึ่งตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 - 2553 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินมีค่าต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริง หมายถึง ค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินที่แรงงานได้รับมีค่าต่ำกว่าอำนาจซื้อที่แท้จริงที่แรงงานสามารถซื้อสินค้าและบริการได้ และในปี พ.ศ. 2554 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินมีค่าเท่ากับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริง หมายถึง ค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินที่แรงงานได้รับเท่ากับอำนาจซื้อที่แท้จริงที่แรงงานสามารถซื้อสินค้าและบริการได้ และในปี พ.ศ. 2555 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินมีค่าสูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริง หมายถึง ค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินที่แรงงานได้รับสูงกว่าอำนาจซื้อที่แท้จริงที่แรงงานสามารถซื้อสินค้าและบริการได้

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

2.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) และวิเคราะห์สมการถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression) ปรากฏผลดังตาราง ต่อไปนี้

2.1.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation)

สมมติฐาน อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

สามารถเขียนสมมติฐานได้ ดังนี้

H_0 : อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลไม่มีความสัมพันธ์กับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

H_1 : อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ตาราง 9 ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ตัวแปรอิสระ	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	
	R	Sig. (2-tailed)
ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป ของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	0.881	0.000***

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่าง ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า ค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ตาราง 10 ผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ตัวแปรอิสระ	ค่าทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์				
	B	S.E.	Beta	t	Sig.t
ค่าคงที่	-1.459	1.143		-1.276	0.231
ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป กรุงเทพมหานครและ ปริมณฑล	1.498	0.255	0.881	5.880	0.000***

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

$$\begin{aligned}\text{สมการที่ 1 } \hat{\text{LnY}} &= \text{Ln } B_0 + B_1 \text{ Ln CPI}_t \\ \text{LnY}_t &= -1.459 + 1.498 \text{ Ln CPI}_t\end{aligned}$$

$$R^2 = 0.776$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.753$$

$$\text{Durbin-Watson} = 1.287$$

$$\text{Standard Error of the Estimate} = 0.0831$$

$$\text{F-Statistic} = 34.571$$

$$\text{Sig. F} = 0.000$$

จากผลการวิเคราะห์สมการที่ 1 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.776 ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ร้อยละ 77.60 พิจารณา ค่า Sig.t เทียบกับระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.01$ พบว่ามีค่า Sig. t เท่ากับ

0.000 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = 0.01$ แสดงว่า ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีความสัมพันธ์กันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 เมื่อพิจารณา ค่า Durbin-Watson พบว่ามีค่า 1.287 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าวิกฤตที่ได้จากตารางสถิติ Durbin-Watson ที่จำนวนข้อมูลเท่ากับ 12 และจำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 1 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยการทดสอบการมีสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน พบว่า ค่า d ที่คำนวณได้มีค่าตกอยู่ในเขต $d_u \leq d \leq 4-d_u$ ซึ่งแสดงว่า สมการข้างต้นไม่เกิดปัญหาตัวคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กัน

2.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม โดยทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) และวิเคราะห์สมการถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression) ปรากฏผลดังตาราง ต่อไปนี้

2.2.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม โดยทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation)

สมมติฐานข้อ 1 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

สามารถเขียนสมมติฐานได้ ดังนี้

H_0 : อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลไม่มีความสัมพันธ์กับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

H_1 : อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

ตาราง 11 ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของ กรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

ตัวแปรอิสระ	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	
	R	Sig. (2-tailed)
ดัชนีผลิตภาพแรงงาน อุตสาหกรรม	0.775	0.003***

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จากตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่าง ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม พบว่า ค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก(Ho) หมายความว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมาณผลมีความสัมพันธ์กับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ตาราง 12 ผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของ กรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

ตัวแปรอิสระ	ค่าทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์				
	B	S.E.	Beta	t	Sig.t
ค่าคงที่	-0.969	1.608		-0.603	0.560
ดัชนีผลิตภาพแรงงาน อุตสาหกรรม	1.274	0.329	0.775	3.876	0.003***

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

$$\begin{aligned}\text{จะได้สมการที่ 2} \quad \ln \hat{Y}_t &= \ln B_0 + B_2 \ln LPI_t \\ \ln \hat{Y}_t &= -0.969 + 1.274 \ln LPI_t\end{aligned}$$

$$R^2 = 0.600$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.560$$

$$\text{Durbin-Watson} = 0.825$$

$$\text{Standard Error of the Estimate} = 0.110$$

$$F\text{-Statistic} = 15.021$$

$$\text{Sig. } F = 0.003$$

จากผลการวิเคราะห์สมการที่ 2 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.600 ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ร้อยละ 60.00 พิจารณาค่า Sig.t เทียบกับระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.01$ พบว่ามีค่า Sig. t เท่ากับ 0.003 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = 0.01$ แสดงว่า ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 เมื่อพิจารณา ค่า Durbin-Watson พบว่ามีค่า 0.825 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าวิกฤตที่ได้จากตารางสถิติ Durbin-Watson ที่จำนวนข้อมูลเท่ากับ 12 และจำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 1 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยการทดสอบการมีสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน พบว่า ค่า d ที่คำนวณได้มีค่าตกอยู่ในเขต $d_l \leq d \leq d_u$ ซึ่งไม่สามารถสรุปได้ว่ามีปัญหาสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนขึ้นในข้อมูลหรือไม่ จึงได้ขจัดปัญหาอัตสัมพันธ์ ด้วยวิธี Chochran – Orcutt

ตาราง 13 การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตสัมพันธ์อันดับที่ 1 (First – Order Autoregressive) สำหรับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

ตัวแปรอิสระ	ค่าทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์				
	B	S.E.	Beta	t	Sig.t
ค่าคงที่	-4.999	2.383		-2.097	0.069
ดัชนีผลิตภาพแรงงาน อุตสาหกรรม	2.090	0.484	0.836	4.318	0.002***

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

$$\begin{aligned}\text{จะได้สมการที่ 2} \quad \ln \hat{Y} &= \ln B_0 + B_2 \ln LPI_t \\ \ln \hat{Y}_t &= -4.999 + 2.090 \ln LPI_t\end{aligned}$$

$$R^2 = 0.699$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.624$$

$$\text{Durbin-Watson} = 1.238$$

$$\text{Standard Error of the Estimate} = 0.090$$

$$\text{Rho} = 0.241$$

จากผลการวิเคราะห์ตาราง 13 การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตสัมพันธ์อันดับที่ 1 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.699 ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ร้อยละ 69.90 พิจารณาค่า Sig.t เทียบกับระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.01$ พบว่ามีค่า Sig.t เท่ากับ 0.002 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = 0.01$ แสดงว่า ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 เมื่อพิจารณา ค่า Durbin-Watson พบว่า มีค่า 1.238 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าวิกฤตที่ได้จากตารางสถิติ Durbin-Watson ที่จำนวนข้อมูลเท่ากับ 12 และจำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 1 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยการทดสอบการมีสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน พบว่า ค่า d ที่คำนวณได้ มีค่าตกอยู่ในเขต $d_u \leq d \leq 4-d_u$ ซึ่งแสดงว่า สมการข้างต้นไม่เกิดปัญหาตัวคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กัน

2.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม โดยการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) และวิเคราะห์สมการถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression) ปรากฏผลดังตาราง ต่อไปนี้

2.3.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่มโดยการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation)

สมมติฐานข้อ 1 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

สามารถเขียนสมมติฐานได้ ดังนี้

H_0 : อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลไม่มีความสัมพันธ์กับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

H_1 : อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

ตาราง 14 ผลการทดสอบสมมติฐานสหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

ตัวแปรอิสระ	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	
	R	Sig. (2-tailed)
ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม	0.872	0.000**

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่าง ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม พบว่า ค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก(H_0) หมายความว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ตาราง 15 ผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

ตัวแปรอิสระ	ค่าทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์				
	B	S.E.	Beta	t	Sig.t
ค่าคงที่	0.727	0.805		0.902	0.388
ดัชนีผลิตภาพแรงงาน อุตสาหกรรม สาขาอาหารและเครื่องดื่ม	0.930	0.165	0.872	5.633	0.000***

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

$$\begin{aligned}\text{สมการที่ 3 } \ln Y_t &= \ln B_0 + B_3 \ln LPI_t \text{ FOOD} \\ \ln Y_t &= 0.727 + 0.930 \ln LPI_t \text{ FOOD}\end{aligned}$$

$$R^2 = 0.760$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.760$$

$$\text{Durbin-Watson} = 1.733$$

$$\text{Standard Error of the Estimate} = 0.085$$

$$\text{F-Statistic} = 31.731$$

$$\text{Sig. F} = 0.000$$

จากผลการวิเคราะห์สมการที่ 3 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.760 ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ร้อยละ 76.00 พิจารณา ค่า Sig.t เทียบกับระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.01$ พบว่ามีค่า Sig. t เท่ากับ 0.000 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = 0.01$ แสดงว่า ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 เมื่อพิจารณา ค่า Durbin-Watson พบว่ามีค่า 1.733 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าวิกฤตที่ได้จากตารางสถิติ Durbin-Watson ที่จำนวนข้อมูล เท่ากับ 12 และจำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 1 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยการทดสอบการมีสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน พบว่า ค่า d ที่คำนวณได้ มีค่าตกอยู่ในเขต $d_u \leq d \leq 4-d_u$ ซึ่งแสดงว่า สมการข้างต้นไม่เกิดปัญหาตัวคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กัน

2.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ที่แท้จริง โดยการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) และวิเคราะห์สมการถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression) ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

2.4.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง โดยการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation)

สมมติฐานข้อ 1 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

สามารถเขียนสมมติฐานได้ ดังนี้

H_0 : อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

H_1 : อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

ตาราง 16 ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์		
ตัวแปรอิสระ	R	Sig. (2-tailed)
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง	0.833	0.001***

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จากตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่าง ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ที่แท้จริง พบว่า ค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ที่แท้จริง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ตาราง 17 ผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงิน
ของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

ตัวแปรอิสระ	ค่าทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์				
	B	S.E.	Beta	t	Sig.t
ค่าคงที่	-9.151	3.028		-3.022	0.013
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง	0.948	0.199	0.833	4.760	0.001***

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

จะได้สมการที่ 4 $\ln \hat{Y}_t = \ln B_0 + B_4 \ln GDP_t$

$$\ln \hat{Y}_t = -9.151 + 0.948 \ln GDP_t$$

$$R^2 = 0.694$$

$$\text{Adjusted } R^2 = .663$$

$$\text{Durbin-Watson} = 0.978$$

$$\text{Standard Error of the Estimate} = 0.097$$

$$\text{F-Statistic} = 22.653$$

$$\text{Sig. F} = 0.001$$

จากผลการวิเคราะห์สมการที่ 4 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.694 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ร้อยละ 69.40 พิจารณาค่า Sig.t เทียบกับระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.01$ พบว่ามีค่า Sig. t เท่ากับ 0.001 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = 0.01$ แสดงว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 เมื่อพิจารณา ค่า Durbin-Watson พบว่ามีค่า 0.978 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าวิกฤตที่ได้จากตารางสถิติ Durbin-Watson ที่จำนวนข้อมูลเท่ากับ 12 และจำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 1 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยการทดสอบการมีสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนพบว่า ค่า d ที่คำนวณได้มีค่าตกอยู่ในเขต $d_l \leq d \leq d_u$ ซึ่งไม่สามารถสรุปได้ว่าจะมีปัญหาสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนขึ้นในข้อมูลหรือไม่ จึงได้ขจัดปัญหาอัตสัมพันธ์ ด้วยวิธี Chochran – Orcutt

ตาราง 18 การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตสัมพันธ์อันดับที่ 1 (First – Order Autoregressive) สำหรับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

ตัวแปรอิสระ	ค่าทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์				
	B	S.E.	Beta	t	Sig.t
ค่าคงที่	-16.708		6.024	-2.773	0.024
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง	1.443	0.394	0.7908	3.655	0.006

หมายเหตุ *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

$$\text{จะได้สมการที่ 4 } \ln \hat{Y}_t = \ln B_0 + B_4 \ln GDP_t$$

$$\ln \hat{Y}_t = -16.708 + 1.443 \ln GDP_t$$

$$R^2 = 0.625$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.531$$

$$\text{Durbin-Watson} = 0.934$$

$$\text{Standard Error of the Estimate} = 0.091$$

$$\text{Rho} = 0.408$$

จากผลการวิเคราะห์ตาราง 18 การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตสัมพันธ์อันดับที่ 1 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.625 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ร้อยละ 62.50 พิจารณา ค่า Sig.t เทียบกับระดับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.01$ พบว่ามีค่า Sig.t เท่ากับ 0.006 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = 0.01$ แสดงว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 เมื่อพิจารณา ค่า Durbin-Watson พบว่ามีค่า 0.934 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าวิกฤตที่ได้จากตารางสถิติ Durbin-Watson ที่จำนวนข้อมูลเท่ากับ 12 และจำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 1 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยการทดสอบการมีสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน พบว่า d ที่คำนวณได้มีค่าตกอยู่ในเขต $d_l \leq d \leq d_u$ ซึ่งไม่สามารถสรุปได้ว่ามีปัญหาสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนขึ้นในข้อมูล

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ตัวแปรอิสระ	ค่าทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์				
	B	S.E.	Beta	t	Sig.t
ค่าคงที่	17.305	9.310		1.859	0.100
ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล(CPI _t)	3.752	1.255	2.206	2.989	0.017**
ดัชนีผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม (LPI _t)	1.285	0.667	0.781	1.927	0.090*
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (REAL GDP _t)	-2.313	1.128	-2.032	-2.051	0.074*

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

สมการที่ 5 $\ln Y_t = \ln B_0 + B_1 \ln CPI_t + B_2 \ln LPI_t + B_3 \ln REAL GDP_t$
 $\ln Y_t = 17.305 + 3.752 \ln CPI_t + 1.285 \ln LPI_t - 2.313 \ln REAL GDP_t$

$R^2 = 0.856$

Adjusted $R^2 = 0.802$

Durbin-Watson = 2.284

Standard Error of the Estimate = 0.074

F-Statistic = 15.829

Sig. F(P-Value) = 0.001

จากตาราง 19 ผลการวิเคราะห์จากสมการถดถอยเชิงซ้อน พบว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม โดยมีค่า R^2 เท่ากับ 0.856 และมีค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการใช้ตัวแปรอิสระพยากรณ์ตัวแปรตาม เท่ากับ 0.074 แสดงว่า ในความคลาดเคลื่อนของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจากสมการนี้ มีค่าเท่ากับ +/- 0.074 บาท เมื่อทำการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระทุกตัวพร้อมกันในสมการ โดยพิจารณาจากค่า Sig.F เทียบกับค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.01$ พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.001 ซึ่งเป็นค่าที่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า มีตัว

แปรอย่างน้อยหนึ่งตัวที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 แต่ไม่สามารถบอกได้ว่ามีตัวแปรใดบ้าง จึงได้ทำการทดสอบทางสถิติ t ในที่นี้จะพิจารณาจากค่า Sig.t เทียบกับนัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.01$

เมื่อพิจารณาค่า Sig.t พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อการการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม คือ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (CPI_t) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดัชนีผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม (LPI_t) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 ส่วนค่า Durbin-Watson ที่ได้มีค่าเท่ากับ 2.284 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าวิกฤตที่ได้จากตารางสถิติ Durbin-Watson ที่จำนวนข้อมูลเท่ากับ 12 และจำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 3 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยการทดสอบการมีสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน พบว่า ค่า d ที่คำนวณได้มีค่าตกอยู่ในเขต $4-d_u \leq d \leq 4-d_l$ ซึ่งไม่สามารถสรุปได้ว่าจะมีปัญหาสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนขึ้นในข้อมูลหรือไม่ จึงได้ขจัดปัญหาวัดสหสัมพันธ์ ด้วยวิธี Chochran – Orcutt

ตาราง 20 การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตโนมัติอันดับที่ 1 (First – Order Autoregressive) สำหรับตัวแปรอิสระ

ตัวแปรอิสระ	ค่าทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์				
	B	S.E.	Beta	t	Sig.t
ค่าคงที่	19.108		8.811	2.168	0.073
ดัชนีราคา ผู้บริโภคทั่วไปของ กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล(CPI_t)	3.930	1.198	2.491	3.278	0.016**
ดัชนีผลิตภาพ แรงงานภาคอุตสาหกรรม (LPI_t)	1.488	0.686	0.757	2.169	0.073*
ผลิตภัณฑ์มวลรวม ภายในประเทศ (REAL GDP _t)	-2.550	1.067	-2.278	-2.388	0.054*

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

$$R^2 = 0.916$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.860$$

$$\text{Durbin-Watson} = 2.035$$

$$\text{Standard Error of the Estimate} = 0.075$$

$$\text{สมการที่ 5 } \ln Y_t = \ln B_0 + B_1 \ln \text{CPI}_t + B_2 \ln \text{LPI}_t + B_3 \ln \text{REAL GDP}_t$$

$$\ln Y_t = 19.108 + 3.930 \ln \text{CPI}_t + 1.488 \ln \text{LPI}_t - 2.550 \ln \text{REAL GDP}_t$$

จากตาราง 20 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อนข้างต้น พบว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม โดยมีค่า R^2 เท่ากับ 0.916 ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลได้ร้อยละ 91.60 ส่วนที่เหลือร้อยละ 8.40 เป็นการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่เกิดจากสาเหตุอื่นและมีค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการใช้ตัวแปรอิสระพยากรณ์ตัวแปรตาม เท่ากับ 0.075 แสดงว่า ในความคลาดเคลื่อนของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจากสมการนี้ มีค่าเท่ากับ ± 0.075 บาท เมื่อตรวจสอบค่า Sig.t เทียบกับค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดขึ้น คือ $\alpha = 0.10$ และ $\alpha = 0.05$ พบว่า ตัวแปรดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (CPI_t) มีอิทธิพลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ตัวแปรดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม (LPI_t) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (REAL GDP_t) มีอิทธิพลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

ส่วนค่า Durbin-Watson ที่ได้มีค่าเท่ากับ 2.035 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่าวิกฤตที่ได้จากตารางสถิติ Durbin-Watson ที่จำนวนข้อมูลเท่ากับ 12 และจำนวนตัวแปรอิสระเท่ากับ 3 ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยการทดสอบการมีสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน พบว่า ค่า d ที่คำนวณได้มีค่าตกอยู่ในเขต $d_u \leq d \leq 4-d_u$ ซึ่งแสดงว่า สมการข้างต้นไม่เกิดปัญหาตัวคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กัน

เมื่อตรวจสอบเครื่องหมายสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระ เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรตามและตัวแปรอิสระ พบว่าดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ที่เป็นตัวแปรอิสระ มีเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์เป็นบวก ซึ่งถูกต้องตามสมมติฐาน นั่นคือ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยเมื่อดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง ร้อยละ 1 จะมีผลทำให้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง เท่ากับ 3.930 บาท และเมื่อดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง ร้อย

ละ 1 จะมีผลทำให้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง เท่ากับ ร้อยละ 1.488 ส่วนตัวแปรผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง มีค่าสัมประสิทธิ์ เท่ากับ -2.550 ค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นลบ หมายความว่า มีความสัมพันธ์ตรงข้ามระหว่างดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล นั่นคือ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจะต่ำ ถ้าดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมเท่าเดิม แต่ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง เพิ่มขึ้นทุก 1 บาท อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจากการพยากรณ์จะลดต่ำลงเท่ากับ 2.550 บาท

สรุปได้ว่า

1. ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน
2. ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.10 และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน
3. ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ร้อยละ 87.20 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01
4. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจะต่ำ ถ้าดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมเท่าเดิม แต่ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง เพิ่มขึ้นทุก 1 บาท อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจากการพยากรณ์จะลดต่ำลงเท่ากับ 2.550 บาท

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

สังเขป ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึง เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544-2555 และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง และเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในอนาคตให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและภาวะอุตสาหกรรม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544-2555
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

สมมติฐานในการวิจัย

1. อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
2. ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง มีความสัมพันธ์กันในทางเดียวกันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ข้อมูล

การศึกษานี้ ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในช่วงปี พ.ศ. 2544 - 2555 ปัจจัยเหล่านี้ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง โดยรวบรวมข้อมูลจาก กระทรวงแรงงาน กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยใช้เป็นข้อมูลรายปี จำนวน 12 ปี

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการศึกษาค้นคว้าจากงานวิจัยต่างๆ และนำข้อมูลทฤษฎีมาวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ จะต้องผ่านการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระประกอบด้วย ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมรวม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Analysis) และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระดังกล่าวกับอัตราการค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในรูปแบบการถดถอยอย่างง่าย (Simple Linear Regression Analysis) โดยวิเคราะห์ตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามทีละคู่ และทำการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression) ใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square) ประเมินค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระต่างๆ พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาคอสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนขึ้นในข้อมูล ด้วยวิธี Chochran – Orcutt

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

- 3.1 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Pearson Correlation)
- 3.2 การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple Linear Regression)
- 3.3 การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression)
- 3.4 สัมประสิทธิ์การตัดสินใจพหุคูณ (Coefficient of Multiple Determination)
- 3.5 สถิติทดสอบเดอร์บิน-วัตสัน (Durbin-Watson Test)
- 3.6 การทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าวิจัยถึงปัจจัยที่มีผลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สรุปผลได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

กรุงเทพมหานครและปริมณฑลเป็นจังหวัดที่มีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำสูงสุดในประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2544 - 2555 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีการปรับตัวขึ้นเพิ่มทุกปี ยกเว้นในปี พ.ศ.2545 และ พ.ศ.2553 ที่ไม่มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ แต่หากพิจารณาในรูปของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลแล้ว พบว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ.2544 - 2553 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีค่าน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ยกเว้นในปี พ.ศ.2554 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีค่าเท่ากับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และ ปี พ.ศ.2555 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีค่าสูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล กล่าวได้ว่า แม้ว่าจะมีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินเพิ่มขึ้นทุกปีแต่ในสภาพความเป็นจริงแล้วแรงงานก็ไม่ได้มีอำนาจซื้อสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นมากนัก เนื่องจากตั้งแต่ปี พ.ศ.2544 - 2553 การเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้าและบริการ จะสูงกว่าการปรับขึ้นของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงิน

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

2.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตัวแปรอิสระกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยการใช้การทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติ (Pearson Correlation) และการวิเคราะห์สมการถดถอยอย่างง่าย (Simple Linear Regression) ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

2.1.1 ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน

2.1.2 ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.10 และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

2.1.3 ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ร้อยละ 87.20 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

2.1.4 ผลลัพธ์ที่มวบรวมภายในประเทศที่แท้จริง เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.10 และมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน

2.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) ปรากฏผลดังนี้

ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สามารถการอธิบายการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลได้ร้อยละ 91.60 ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยเมื่อดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง ร้อยละ 1 จะมีผลทำให้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง เท่ากับ 3.930 บาท และเมื่อดัชนีผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง ร้อยละ 1 จะมีผลทำให้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง เท่ากับ 1.488 บาท ผลลัพธ์ที่มวบรวมภายในประเทศที่แท้จริง มีค่าสัมประสิทธิ์ เท่ากับ -2.550 ค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นลบ หมายความว่า มีความสัมพันธ์ตรงข้ามระหว่างดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล นั่นคือ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจะต่ำ ถ้าดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม เท่าเดิม แต่ผลลัพธ์ที่มวบรวมภายในประเทศที่แท้จริงเพิ่มขึ้นทุก 1 บาท อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจากการพยากรณ์จะลดต่ำลงเท่ากับ 2.550 บาท

ผลการทดสอบสมมติฐาน ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม มีความสัมพันธ์ในทางทิศทางเดียวกันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนผลลัพธ์ที่มวบรวมภายในประเทศที่แท้จริง มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดัชนี

ผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

1. การศึกษาดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 - 2553 พบว่าโดยส่วนใหญ่ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพิ่มขึ้นน้อยกว่าอัตราเงินเฟ้อหรืออัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล หรืออัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลสูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จะทำให้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ต่ำลง เนื่องจากรายได้ไม่เพียงพอต่อค่าครองชีพ และในปี พ.ศ. 2554 พบว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สูงกว่าเงินเฟ้อหรืออัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหรืออัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งแรงงานที่มีรายได้น้อยหรือแรงงานมีทักษะต่ำจะมีรายได้สูงขึ้นและมีอำนาจในการซื้อสินค้าและบริการเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะสอดคล้องกับผลการวิจัยของงานวิจัยของชุดิพงษ์ บุญประภาศรี (2539) พบว่า การปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีความสอดคล้องกับดัชนีราคาผู้บริโภค และการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของกรุงเทพมหานครมีความสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจสูง และสอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลที่ต้องการยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน ให้สามารถดำรงชีพได้ และเพิ่มกำลังซื้อภายในประเทศ

2. การศึกษาดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และพบว่า ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม มีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของอนุเทพ กิจประทาน (2539) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานในประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2531 - 2535 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมมีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับค่าจ้างแท้จริง และงานวิจัยของธนินทร์ พูลสวัสดิ์ (2549) พบว่า ผลิตภาพแรงงานมีความสัมพันธ์กับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในทิศทางเดียวกัน ซึ่งการเพิ่มค่าจ้างจะเป็นการส่งเสริมขวัญและกำลังใจของแรงงานให้มีแรงจูงใจในการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากและจะต้องสอดคล้องกับผลผลิตที่แรงงานสามารถผลิตได้เพิ่มขึ้น และการเพิ่มขึ้นของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จะมีผลต่อโดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น เช่น อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม ซึ่งแรงงานส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานหญิงและวัยรุ่นเป็นแรงงานทักษะต่ำ จากการวิจัยพบว่า ดัชนีผลิตภาพ

แรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่มมีผลิตภาพแรงงานเพิ่มสูงขึ้นทุกปี เนื่องจากอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มมีการขยายตัวของการส่งออกอย่างต่อเนื่อง

3. การศึกษาผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องจากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงของประเทศไทยบางปีมีมูลค่าลดลง เนื่องจากเกิดภาวะเศรษฐกิจหดตัว แต่รัฐบาลก็ต้องมีมาตรการช่วยเหลือแรงงานผู้มีรายได้น้อยจึงได้มีการปรับขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้นทุกปี

ข้อเสนอแนะ

1. ในการพิจารณาปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ควรนำตัวเลขชี้วัดทางเศรษฐกิจที่สำคัญๆ เช่น ดัชนีราคาผู้บริโภคและอัตราเงินเฟ้อ และมาตรฐานการครองชีพที่ควรเป็น และผลิตภาพของแรงงาน อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สภาพเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละท้องที่ มาพิจารณาประกอบโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของความยุติธรรมของทั้ง 3 ฝ่ายทั้งฝ่ายลูกจ้าง นายจ้างและฝ่ายรัฐบาล มิใช่เกิดจากการเจรจาต่อรองหรือนโยบายทางการเมืองแบบประชานิยม และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่ควรจะใช้อัตราเดียวกันทั่วประเทศ เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมในแต่ละท้องที่มีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัตราเงินเฟ้อ

2. ผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม มีความสำคัญในการพัฒนาประเทศ เพราะฉะนั้นหากแรงงานได้รับค่าจ้างที่สูงขึ้นและมีการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานให้มีสมรรถนะสูง จะมีผลผลิตสินค้าอุตสาหกรรมที่สูงขึ้น ธุรกิจสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลกได้ ทำให้แรงงานมีกำลังซื้อสูงขึ้นและเกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เช่น ต้นทุนการผลิต ความสามารถของธุรกิจ ค่าใช้จ่ายตามอัตราค่าจ้างในแต่ละภาคของประเทศ ซึ่งอาจจะส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

2. ศึกษาผลกระทบที่มีการจ้างงานแรงงานที่มีทักษะต่ำและเป็นแรงงานต่างชาติดและศึกษาเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานไทยกับผลิตภาพแรงงานในประเทศอาเซียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงแรงงาน. (2554). *ดัชนีภาวะแรงงาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ
- กระทรวงแรงงาน. (2555). *อัตราค่าจ้างขั้นต่ำและการบังคับใช้ (ตั้งแต่ปี 2516-ปัจจุบัน)*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2556. จาก http://www.mol.go.th/employee/interesting_information/4131.
- กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน. (2554). *รายงานความเคลื่อนไหวด้านเศรษฐกิจ-แรงงาน ไตรมาส2 เมษายน-มิถุนายน 2554*. กรุงเทพฯ: สวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน.
- กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน. (2555). *การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ปี 2555*. *วารสารแรงงานสัมพันธ์*. 4: 5-6.
- ชลิต สละ. (2552). *หลักเศรษฐศาสตร์แรงงานเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุตินพงษ์ บุญศรีประชา. (2539). *ความสอดคล้องของการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับสภาวะทางเศรษฐกิจในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ธนินทร์ พูลสวัสดิ์. (2549). *ปัจจัยกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย*. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- นนท์ บุญเรือง. (2548). *ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของไทย*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ประพันธ์ เสวตนันท์. (2549). *เศรษฐศาสตร์มหภาค*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มานิตย์ ผิวขาว. (2546). *การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา สายคณิต. (2548). *เครื่องวัดสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจมหภาค*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภสิทธิ์ ฟองสมุทร. (2547). *การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่แท้จริง*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- สาธิต สิริภักดิ์. (2552). *ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- สายชล สินสมบูรณ์ทอง. (2552). *สถิติเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

สุวรรณ ตูลยวสินพงศ์. (2543). *เกณฑ์การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำและผลกระทบต่อการจ้างงาน และค่าจ้างในภาคอุตสาหกรรม*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สุณี นิตราคม; และอัญชลี ค้อคงคา. (2538). *ค่าจ้างและทฤษฎี*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). *Economic Outlook*.

สืบค้นเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2556, จาก <http://www.nesdb.go.th>

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. (2555). *โครงการเพิ่มขีดความสามารถภาคอุตสาหกรรม ภายใต้นโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ (ระยะที่ 3)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม.

สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์. (2556). *ตารางสรุปดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไป ปี 2537- 2556*. สืบค้นเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2556, จาก

http://www.indexpr.moc.go.th/price_present/cpi/stat/others/indexg_report2.asp

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. (2556). *ดัชนีผลิตภาพแรงงาน อุตสาหกรรม*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2556. จาก

<http://www.oie.go.th/academic/index>

สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม (2555). *ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ*. สืบค้นเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2556. จาก

http://ni-qgdp.nesdb.go.th/macro/NAD/1_qgdp/statistic/menu.html

ภาคผนวก

ตารางข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เขตท้องที่บังคับใช้ ใน กรุงเทพมหานครและปริมณฑล (ปริมณฑล ได้แก่ จังหวัดปทุมธานี นนทบุรี สมุทรสาคร นครปฐม และ สมุทรปราการ)

ปี	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กรุงเทพมหานคร	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จังหวัดนครปฐม	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จังหวัดนนทบุรี
2544	165	165	165
2545	165	165	165
2546	169	169	167
2547	170	170	170
2548	177.50	177.50	177.50
2549	184	184	184
2550	191	191	191
2551	199.25	199.25	199.25
2552	206	205	205
2553	206	205	205
2554	215	215	215
2555	300	300	300

ตาราง (ต่อ)

ปี	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จังหวัดปทุมธานี	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด สมุทรปราการ	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จังหวัดสมุทรสาคร
2544	165	165	165
2545	165	165	165
2546	169	169	167
2547	170	170	170
2548	177.50	177.50	177.50
2549	184	184	184
2550	191	191	191
2551	199.25	199.25	199.25
2552	205	206	205
2553	205	206	205
2554	215	215	215
2555	300	300	300

ที่มา: กระทรวงแรงงาน. (2555). อัตราค่าจ้างขั้นต่ำและการบังคับใช้ (ตั้งแต่ปี 2516-ปัจจุบัน). สืบค้น เมื่อ 28 มกราคม 2556. จาก http://www.mol.go.th/employee/interesting_information/4131.

หมายเหตุ

1. ปี พ.ศ. 2548 มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จำนวน 2 ครั้ง คือ เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2548 และ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2548
2. ปี พ.ศ. 2551 มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จำนวน 2 ครั้ง คือ เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2548 และ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2551

ตาราง ข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ระหว่างปี พ.ศ. 2544 - 2555

ปี	ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพฯและปริมณฑล ณ ราคาปีฐาน 2554
2544	77.80
2545	78.18
2546	79.48
2547	81.51
2548	85.10
2549	88.88
2550	90.76
2551	94.92
2552	93.85
2553	96.46
2554	100.00
2555	103.15

ที่มา: สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์. (2556). ตารางสรุปดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไป ปี 2537- 2556. สืบค้นเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2556. จาก http://www.indexpr.moc.go.th/price_present/cpi/stat/others/indexg_report2.asp

ตาราง ข้อมูลดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ระหว่างปี พ.ศ. 2544 - 2555

ปี	ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม
2544	105.27
2545	119.80
2546	124.58
2547	131.74
2548	133.89
2549	138.35
2550	139.70
2551	142.22
2552	129.45
2553	139.50
2554	140.86
2555	157.79

ที่มา:สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. (2556). ดัชนีผลิตภาพ
แรงงานอุตสาหกรรม. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2556. จาก <http://www.oie.go.th/academic/index>

ตารางข้อมูลดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม ระหว่างปี พ.ศ. 2544 - 2555

ปี	ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม (ISIC:15)
2544	98.20
2545	113.13
2546	119.71
2547	119.04
2548	118.44
2549	128.78
2550	139.82
2551	145.70
2552	140.06
2553	132.63
2554	161.90
2555	171.79

ที่มา:สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. (2556). ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2556. จาก <http://www.oie.go.th/academic/index>

ตาราง ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ระหว่างปี พ.ศ. 2544 – 2555 (ณ ราคา
คงที่ ปี พ.ศ. 2545 แบบดัชนีลูกโซ่)

ปี	ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (ล้านบาท)
2544	3,073,601
2545	3,237,042
2546	3,468,166
2547	3,688,189
2548	3,858,019
2549	4,054,504
2550	4,259,026
2551	4,364,833
2552	4,263,139
2553	4,596,112
2554	4,599,655
2555	4,895,634

ที่มา:สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม (2555). ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ.
สืบค้นเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2556. จาก [http://ni-qgdp.nesdb.go.th/macro/NAD/1_qgdp/statistic
/menu.html](http://ni-qgdp.nesdb.go.th/macro/NAD/1_qgdp/statistic/menu.html)

ตาราง ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของ
กรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมาณผล

Correlations

		log variable wage	log variable cpi
log variable wage	Pearson	1	.881(**)
	Correlation		
	Sig. (2-tailed)	.	.000
	N	12	12
log variable cpi	Pearson	.881(**)	1
	Correlation		
	Sig. (2-tailed)	.000	.
	N	12	12

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตารางผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของ
กรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของกรุงเทพมหานครและปริมาณผล

Model Summary(b)

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Durbin- Watson
1	.881(a)	.776	.753	.08316	1.287

a Predictors:(Constant), log variable cpi

b Dependent Variable:log variable wage

ANOVA(b)

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	.239	1	.239	34.571	.000(a)
	Residual	.069	10	.007		
	Total	.308	11			

a Predictors:(Constant), log variable cpi

b Dependent Variable:log variable wage

Coefficients(a)

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-1.459	1.143		-1.276	.231
	log variable cpi	1.498	.255	.881	5.880	.000

a Dependent Variable:log variable wage

ตารางผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของ กรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

Correlations

		Lnwage	LnLPI
Lnwage	Pearson	1	.775(**)
	Correlation		
	Sig. (2-tailed)	.	.003
	N	12	12
LnLPI	Pearson	.775(**)	1
	Correlation		
	Sig. (2-tailed)	.003	.
	N	12	12

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตารางผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของ กรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

Model Summary(b)

		R	Adjusted	Std. Error	Durbin-
Model	R	Square	R Square	of the	Watson
				Estimate	
1	.775(a)	.600	.560	.11099	.825

a Predictors: (Constant), LnLPI

b Dependent Variable: Lnwage

ANOVA(b)

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	.185	1	.185	15.021	.003(a)
	Residual	.123	10	.012		
	Total	.308	11			

a Predictors: (Constant), LnLPI

b Dependent Variable: Ln wage

Coefficients(a)

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-.969	1.608		-.603	.560
	LnLPI	1.274	.329	.775	3.876	.003

a Dependent Variable: Ln wage

ตาราง การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตสัมพันธ์อันดับที่ 1
(First – Order Autoregressive) สำหรับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม

FINAL PARAMETERS:

Estimate of Autocorrelation Coefficient

Rho 0.241

Standard Error of Rho 0.323

Cochrane-Orcutt Estimates

Multiple R 0.836

R-Squared 0.699

Adjusted R-Squared 0.624

Standard Error 0.090

Durbin-Watson 1.238

Analysis of Variance:

DF Sum of Squares Mean Square

Regression 1 0.152 0.152

Residuals 8 0.065 0.008

Variables in the Equation:

	B	SEB	BETA	T	SIG T
LNLPI	2.090	0.484	0.836	4.318	0.002
CONSTANT	-4.999	2.383	-2.097	0.069	

ตารางผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยของกรุงเทพมหานคร
และปริมาณผลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

Correlations

		Ln wage	LNFOOD LPI
Ln wage	Pearson	1	.872(**)
	Correlation		
	Sig. (2-tailed)	.	.000
	N	12	12
LNFOOD_LPI	Pearson	.872(**)	1
	Correlation		
	Sig. (2-tailed)	.000	.
	N	12	12

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตารางผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของ
กรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรมสาขาอาหารและเครื่องดื่ม

Model Summary(b)

		R	Adjusted	Std. Error	Durbin-
Model	R	Square	R Square	of the	Watson
				Estimate	
1	.872(a)	.760	.736	.08594	1.733

a Predictors: (Constant), LNFOOD_LPI

b Dependent Variable: Ln wage

ANOVA(b)

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	.234	1	.234	31.731	.000(a)
	Residual	.074	10	.007		
	Total	.308	11			

a Predictors:(Constant), LNFOOD_LPI

b Dependent Variable:Lnwage

Coefficients(a)

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	.727	.805		.902	.388
	LNFOOD_LPI	.930	.165	.872	5.633	.000

a Dependent Variable:Lnwage

ตารางผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

Correlations

		log variable wage	log variable gdp
log variable wage	Pearson	1	.833(**)
	Correlation		
	Sig. (2-tailed)	.	.001
	N	12	12
log variable gdp	Pearson	.833(**)	1
	Correlation		
	Sig. (2-tailed)	.001	.
	N	12	12

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตารางผลการทดสอบวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงินของกรุงเทพมหานครและปริมาณผลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

Model Summary(b)

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Durbin-Watson
1	.833(a)	.694	.663	.09716	.978

a Predictors:(Constant), log variable gdp

b Dependent Variable:log variable wage

ANOVA(b)

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	.214	1	.214	22.653	.001(a)
	Residual	.094	10	.009		
	Total	.308	11			

a Predictors:(Constant), log variable gdp

b Dependent Variable:log variable wage

Coefficients(a)

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients		t	Sig.
		B	Std. Error	Beta			
1	(Constant)	-9.151	3.028			-3.022	.013
	log variable gdp	.948	.199	.833		4.760	.001

a Dependent Variable:log variable wage

ตารางการประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตสัมพันธ์อันดับที่ 1 (First – Order Autoregressive) สำหรับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

FINAL PARAMETERS:

Estimate of Autocorrelation Coefficient

Rho 0.408

Standard Error of Rho 0.304

Cochrane-Orcutt Estimates

Multiple R 0.790

R-Squared 0.625

Adjusted R-Squared 0.531

Standard Error 0.091

Durbin-Watson 0.934

Analysis of Variance:

DF Sum of Squares Mean Square

Regression 1 0.112 0.112

Residuals 8 0.067 0.008

Variables in the Equation:

	B	SEB	BETA	T	SIG T
LGDP	1.443	0.394	0.790	3.655	0.006
CONSTANT	-16.708	6.024	-2.773	0.024	

ตารางผลการวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่เป็นตัวเงิน
ของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยสมการถดถอยเชิงซ้อน(Multiple Regression
Analysis) โดยวิธีการวิเคราะห์แบบ Enter

Model Summary(b)

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Durbin-Watson
1	.925(a)	.856	.802	.07453	2.284

a Predictors:(Constant), LnGDP, LnLPI, LnCPI

b Dependent Variable:Lnwage

ANOVA(b)

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	.264	3	.088	15.829	.001(a)
	Residual	.044	8	.006		
	Total	.308	11			

a Predictors:(Constant), LnGDP, LnLPI, LnCPI

b Dependent Variable:Lnwage

Coefficients(a)

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	17.305	9.310		1.859	.100
	LnCPI	3.752	1.255	2.206	2.989	.017
	LnLPI	1.285	.667	.781	1.927	.090
	LnGDP	-2.313	1.128	-2.032	-2.051	.074

a Dependent Variable:Lnwage

ANOVA(b)

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	.239	1	.239	34.571	.000(a)
	Residual	.069	10	.007		
	Total	.308	11			

a Predictors:(Constant), LnCPI

b Dependent Variable:Lnwage

ตาราง การประมาณค่าพารามิเตอร์สำหรับตัวแบบอัตสัมพันธ์อันดับที่ 1 (First – Order Autoregressive) สำหรับตัวแปรอิสระ

FINAL PARAMETERS:

Estimate of Autocorrelation Coefficient

Rho -0.381

Standard Error of Rho 0.349

Cochrane-Orcutt Estimates

Multiple R 0.957

R-Squared 0.916

Adjusted R-Squared 0.860

Standard Error 0.075

Durbin-Watson 2.035

Analysis of Variance:

DF Sum of Squares Mean Square

Regression 3 0.371 0.123

Residuals 6 0.033 0.005

Variables in the Equation:

	B	SEB	BETA	T	SIG T
LNCPI	3.930	1.198	2.491	3.278	0.016
LNGDP	-2.550	1.067	-2.278	-2.388	0.054
LNLPI	1.488	0.686	0.757	2.169	0.073
CONSTANT	19.108	8.811	2.168	0.073	

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวนิศากานต์ ฝิโลดม
วันเดือนปีเกิด	19 ธันวาคม 2521
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	24/151 หมู่ 2 ตำบลคลองห้า อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12130
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2543	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การตลาด) จาก มหาวิทยาลัยแม่โจ้
พ.ศ. 2556	เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การจัดการ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

